

Fremsat den {FREMSAT} af økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed og lov om gevinstopsparing¹⁾

(Gennemførelse af dele af kreditinstitutdirektivet og dele af kapitalkravsdirektivet)

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 613 af 21. juni 2005, som ændret ved lov nr. ... af ... 2006, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel indsættes efter »(direktiv om forsikringsformidling)«: »...«.]

2. I § 1, stk. 2, ændres »§ 124, stk. 1, nr. 1, § 125, stk. 1, nr. 1« til: »§ 124, stk. 2, nr. 1, § 125, stk. 2, nr. 1«.

3. § 71, stk. 1, affattes således:

»En finansiel virksomhed skal have

- 1) effektive former for virksomhedsstyring,
- 2) en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemsælgelig og konsekvent ansvarsfordeling,
- 3) en god administrativ og regnskabsmæssig praksis,
- 4) skriftlige forretningsgange på alle de væsentlige aktivitetsområder,
- 5) effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, virksomheden er eller kan blive udsat for,
- 6) de ressourcer, der er nødvendige for den rette gennemførelse af dens virksomhed og anvende disse hensigtsmæssigt,
- 7) effektive administrative ordninger til at mindske risikoen for interessekonflikter,
- 8) fyldestgørende interne kontrolprocedurer og
- 9) betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it -området.«

4. I § 75, stk. 3, ændres »§ 124, stk. 3, og § 125, stk. 5« til: »§ 124, stk. 4, og § 125, stk. 7«.

5. § 124 affattes således:

»§ 124. Pengeinstitutters og realkreditinstitutters bestyrelse og direktion skal sikre, at instituttet har en tilstrækkelig basiskapital og råder over interne procedurer til risikomåling og risikostyring til løbende vurdering og opretholdelse af en basiskapital af en størrelse, type og fordeling, som er passende til at dække instituttets risici.

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv

Stk. 2. Basiskapitalen skal mindst udgøre

- 1) 8 pct. af de risikovægtede poster (solvenskravet) og
- 2) 5 mio. euro (minimumskapitalkravet), jf. dog stk. 3.

Stk. 3. For pengeinstitutter, hvis basiskapital den 18. december 1989 var mindre end 5 mio. euro, er minimumskapitalkravet basiskapitalen pr. 18. december 1989. Den samlede basiskapital i det pengeinstitut, der opstår i forbindelse med en sammenlægning af to eller flere pengeinstitutter, der er omfattet af 1. pkt., må ikke være mindre end de sammenlagte institutters samlede basiskapital på tidspunktet for sammenlægningen, hvis ikke det sammenlagte institut opfylder minimumskapitalkravet i henhold til stk. 2, nr. 2.

Stk. 4. Pengeinstitutters og realkreditinstitutters bestyrelse og direktion skal på baggrund af vurderingen i henhold til stk. 1 opgøre instituttets individuelle solvensbehov. Solvensbehovet skal udtrykkes som basiskapitalen i procent af de risikovægtede poster. Solvensbehovet kan ikke være mindre end solvenskravet efter stk. 2, nr. 1, og minimumskapitalkravet i stk. 2, nr. 2.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte et højere individuelt solvenskrav end det, der fremgår af stk. 2, nr. 1.

Stk. 6. Finanstilsynet kan pålægge pengeinstituttet eller realkreditinstituttet at foretage nedskrivninger af aktiver til brug for opgørelsen af basiskapitalen.

Stk. 7. Overtages kontrollen af et pengeinstitut, der er omfattet af stk. 3, 1. pkt., af en anden fysisk eller juridisk person, skal pengeinstituttets basiskapital senest 3 måneder efter overtagelsen opfylde minimumskapitalkravet i henhold til stk. 2, jf. dog stk. 3, 2. pkt.

Stk. 8. For realkreditinstitutter skal solvenskravet være opfyldt både i de enkelte serier med serie-reservefonde og i instituttet i øvrigt. «

6. § 125 affattes således:

»§ 125. Fondsmæglerselskabers og investeringsforvaltningsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at selskabet har en tilstrækkelig basiskapital og råder over interne procedurer til risikomåling og risikostyring til løbende vurdering og opretholdelse af en basiskapital af en størrelse, type og fordeling, som er passende til at dække selskabets risici.

Stk. 2. Basiskapitalen skal mindst udgøre

- 1) 8 pct. af de risikovægtede poster (solvenskravet), jf. dog stk. 5, og
- 2) 1 mio. euro (minimumskapitalkravet) for fondsmæglerselskaber, der ønsker at blive medlem af en fondsbørs, en værdipapircentral eller en clearingcentral, hvor selskabet deltager i clearing og afvikling, eller ønsker at udføre en eller flere af de i bilag 4, afsnit A, nr. 2, 4 og 5, og afsnit B, nr. 2, nævnte tjenesteydelser,
- 3) 1 mio. euro (minimumskapitalkravet) for investeringsforvaltningsselskaber, der ønsker at blive medlem af en fondsbørs, eller som ønsker at opbevare og forvalte de i bilag 5, nr. 4, nævnte instrumenter, herunder at blive medlem af en værdipapircentral eller en clearingcentral, hvor selskabet deltager i clearing og afvikling, jf. dog stk. 3,
- 4) 0,3 mio. euro (minimumskapitalkravet) for andre fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber, jf. dog stk. 3.

Stk. 3. Investeringsforvaltningsselskaber skal ud over kravet i stk. 2, nr. 3 og 4, medregne et tillæg til minimumskapitalkravet på 0,02 pct. af den del af selskabets portefølje, jf. § 141, der overstiger 250 mio. euro. De i stk. 2, nr. 3, nævnte selskaber kan ved opgørelse af tillægget foretage et fradrag på 875.000 euro, og de i stk. 2, nr. 4, nævnte selskaber kan foretage et fradrag på 175.000 euro. Tillægget kan maksimalt udgøre 10 mio. euro. Investeringsforvaltningsselskaber skal årligt justere tillægskapitalen på baggrund af det reviderede årsregnskab. Justeringen skal foretages inden den 1. juni det efterfølgende år.

Stk. 4. Finanstilsynet kan tillade, at op til 50 pct. af tillægget efter stk. 3 kan stilles i form af en garanti fra et kreditinstitut eller et forsikringselskab. Kreditinstituttet eller forsikringselskabet skal have hjemsted i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, eller i et land, som Fællesskabet ikke har indgået en sådan aftale med, men som har tilsynsregler svarende til reglerne i Den Europæiske Union.

Stk. 5. Et fondsmæglerselskab og et investeringsforvaltningsselskab skal uanset kravene i stk. 2 og 3 have en basiskapital svarende til mindst en fjerdedel af det foregående års faste omkostninger. Finanstilsynet kan tilpasse dette krav i tilfælde af en væsentlig ændring i selskabets virksomhed siden det foregående år. Har et selskab ikke været i drift i et år, skal det have en basiskapital svarende til mindst en fjerdedel af de faste omkostninger, der fremgår af driftsplanen for første års drift, medmindre denne plan kræves ændret af Finanstilsynet.

Stk. 6. Fondsmæglerselskaber, der ikke har tilladelse til de aktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 2 og 4, samt investeringsforvaltningsselskaber kan opgøre de risikovægtede poster eksklusiv risikovægtede poster for operationel risiko, jf. § 142, stk. 1.

Stk. 7. Fondsmæglerselskabers og investeringsforvaltningsselskabers bestyrelse og direktion skal på baggrund af vurderingen i henhold til stk. 1 opgøre selskabets individuelle solvensbehov. Solvensbehovet skal udtrykkes som basiskapitalen i procent af de risikovægtede poster. Solvensbehovet kan ikke være mindre end solvenskravet i stk. 2, nr. 1, minimumskapitalkravet i stk. 2, nr. 2-4, og stk. 3 eller kravet til basiskapitalen i stk. 5.

Stk. 8. Finanstilsynet kan fastsætte et højere individuelt solvenskrav end det, der fremgår af stk. 2, nr. 1.

Stk. 9. Finanstilsynet kan pålægge fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet at foretage nedskrivninger af aktiver til brug for opgørelsen af basiskapitalen.«

7. I § 127 ændres »§ 125, stk. 4« til: »§ 125, stk. 5«.

8. I § 129, *stk. 1, nr. 8, og* *stk. 2* , indsættes efter »§ 131«: », stk. 1 og stk. 2, nr. 1, 4 og 5«.

9. I § 129 indsættes som *stk. 5*:

»*Stk. 5.* En virksomhed, der har foretaget en securitisation, må ikke i de i stk. 1, nr. 3, 4 og 6 nævnte poster medtage nettofortjenester fra kapitalisering af fremtidige indtægter fra de engagementer, som indgår i transaktionen, og som medfører en kreditforbedring af virksomhedens mellemværender med den pågældende securitisation. Ved securitisation forstås i denne bestemmelse en transaktion, hvorved kreditrisikoen på et engagement eller en pulje af virksomhedens engagementer opdeles i trancher, og hvor betalinger i tilknytning til transaktionen afhænger af udviklingen i engagementet eller puljen af engagementer, og hvor tranchernes indbyrdes stilling bestemmer fordelingen af tabene i transaktionens løbetid.«

10. I § 130, *stk. 2*, ændres »§ 131, stk. 2, nr. 3« til: »§ 131, stk. 4, nr. 3«.

11. I § 130, *stk. 2*, ændres »§ 131, stk. 2, nr. 1« til: »§ 131, stk. 4, nr. 1«.

12. I § 130, *stk. 3*, ændres »§ 131, stk. 2, nr. 1 eller 2« til: »§ 131, stk. 4, nr. 1 eller 2«.

13. § 131 affattes således:

»§ 131. Kernekapitalen reduceres med

- 1) foreslået udbytte,
- 2) immaterielle aktiver og
- 3) skatteaktiver, jf. dog § 130, stk. 1, nr. 4.

Stk. 2. For pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber fradrages ud over de i stk. 1 nævnte fradrag

- 1) årets løbende underskud,
- 2) halvdelen af fradragene efter § 139, stk. 1, nr. 1-3,
- 3) halvdelen af fradragene efter § 139, stk. 1, nr. 4-6,
- 4) den akkumulerende værdiændring af sikringsinstrumenter ved sikring af betalingsstrømme og
- 5) den akkumulerende værdiændring af forpligtelser til dagsværdi som følge af ændring i egen risikoko.

Stk. 3. Reguleringerne efter stk. 2, nr. 4 og 5, kan være positive eller negative.

Stk. 4. For forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser fradrages ud over de i stk. 1 nævnte fradrag

- 1) den andel af kapitalkravet i et datterforsikringsselskab eller et associeret forsikringsselskab, som svarer til den direkte eller indirekte ejede andel af forsikringsselskabets aktie- og garantikapital,
- 2) den andel af kapitalkravet i et pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab eller investeringsforvaltningsselskab, der er en dattervirksomhed eller en associeret virksomhed, som svarer til den direkte eller indirekte ejede andel af selskabskapitalen,
- 3) for direkte og indirekte ejede aktiver, der repræsenterer en risiko på en enkelt virksomhed eller en gruppe af virksomheder, der udgør en samlet risiko: Det beløb, hvormed de pågældende aktivers regnskabsmæssige værdi overstiger en vægtet sum af selskabets kapitalkrav, dets datterforsikringsselskabers kapitalkrav og kapitalkravet i andre dattervirksomheder underlagt Finanstilsynets tilsyn. Fradraget skal dog ikke foretages for investeringer i dattervirksomheder samt for aktiver, der omfattes af § 162, stk. 1, nr. 1-8. Den vægtede sum beregnes således:
 - a) Hvis forsikringsselskabet driver direkte livsforsikringsvirksomhed, vægtes med 75 pct. Andre forsikringsselskaber vægtes med 100 pct.
 - b) Dattervirksomheder, der driver direkte livsforsikringsvirksomhed, vægtes med 75 pct. af ejerandelen. Andre dattervirksomheder vægtes med ejerandelen, og
- 4) et beløb svarende til forskellen mellem erstatningshensættelser fratrukket genforsikringsandele af erstatningshensættelser for forsikringsklasse 3-18 før diskontering og efter diskontering, hvis erstatningshensættelser diskonteres for at tage hensyn til fremtidigt investeringsafkast.

Stk. 5. For en finansiell virksomhed, der er en dattervirksomhed eller en associeret virksomhed, der ikke har vedtægtsmæssigt hjemsted i Danmark, anvendes i stk. 4, nr. 1 og 2, det kapitalkrav, der fremkommer efter hjemlandets regler, dog mindst det kapitalkrav, der ville være fremkommet, hvis selskabet eller virksomheden havde vedtægtsmæssigt hjemsted i Danmark.

Stk. 6. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde og for en tidsbegrænset periode dispensere fra fradraget i kernekapitalen efter stk. 4, nr. 3.

Stk. 7. Forsikringsselskaber skal i kernekapitalen fradrage direkte og indirekte ejede kapitalandele i datterfinansieringsinstitutter og associerede finansieringsinstitutter, jf. dog 2. og 3. pkt. Kapitalandele i finansieringsinstitutter, der er finansielle virksomheder, og finansieringsinstitutter, der har som hovedvirksomhed at erhverve kapitalandele eller omsættelige pantebreve eller at udføre forretninger for egen regning med et eller flere af de i bilag 5 nævnte instrumenter, skal ikke fradrages. Indirekte ejede kapitalandele, der er fradraget af et datterforsikringsselskab eller et associeret forsikringsselskab efter 1. pkt., eller som er fradraget af en dattervirksomhed, der er et kreditinstitut, fondsmæglerselskab eller investeringsforvaltningsselskab eller et associeret kreditinstitut, fondsmæglerselskab eller investeringsforvaltningsselskab efter § 139, stk. 1, nr. 2, eller stk. 2, nr. 1, skal ikke fradrages. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde undtage fra det i 1. pkt. nævnte fradrag.

Stk. 8. Andelen af kapitalkravet eller kapitalandelene i dattervirksomheder og associerede virksomheder skal ikke fradrages, jf. stk. 4 og 7, når virksomhederne er erhvervet midlertidigt, og erhvervelsen er sket som et led i en rekonstruktion.«

14. I § 135, stk. 1, indsættes efter nr. 3 som nyt nummer:

»4) et positivt beløb, som fremkommer ved fra de regnskabsmæssige værdireguleringer og hensættelser på aktiver og forpligtelser uden for handelsbeholdningen, bortset fra kapitalandele, aktiver omfattet af en securitisation, securitisation-positioner og materielle aktiver uden modparter, at fratække opgørelsen af forventede tab på de pågældende aktiver og forpligtelser, jf. § 143, stk. 1, nr. 7,«

Nr. 4-7 bliver herefter nr. 5-8.

15. I § 135, stk. 1, nr. 4, der bliver nr. 5, ændres »§ 124, stk. 6« til: »§ 124, stk. 8«.

16. I § 135 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Supplerende kapital efter stk. 1, nr. 4, medtages kun for aktiver og forpligtelser, hvor de risikovægtede poster uden for handelsbeholdningen opgøres ved anvendelse af en intern metode, jf. § 143, stk. 3, og må maksimalt udgøre 0,6 pct. af de risikovægtede poster for aktiver og forpligtelser, som er omfattet af den interne metode.«

Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.

17. I § 135, stk. 2, der bliver stk. 3, indsættes efter »fradrag«: »i medfør af § 131, stk. 1 og stk. 2, nr. 1, 4 og 5«.

18. I § 137, stk. 1 og 3, ændres »§ 135, stk. 1, nr. 6 « til: »§ 135, stk. 1, nr. 7«.

19. I § 138, stk. 1, ændres »§ 135, stk. 1, nr. 7« til: »§ 135, stk. 1, nr. 8«.

20. § 139 affattes således:

»§ 139. Ved opgørelse af basiskapitalen i pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber fradrages halvdelen af følgende beløb:

- 1) Den andel af kapitalkravet i et datterforsikringsselskab eller et associeret forsikringsselskab, som svarer til den direkte eller indirekte ejede andel af forsikringsselskabets aktie- og garanti-kapital. Har forsikringsselskabet ikke vedtægtsmæssigt hjemsted i Danmark, anvendes ved beregningen det kapitalkrav, der fremkommer efter hjemlandets regler, dog mindst det kapitalkrav, der ville være fremkommet, hvis forsikringsselskabet havde vedtægtsmæssigt hjemsted i Danmark. Fradraget efter 1. pkt. reduceres med et beløb svarende til forskellen mellem
 - a) et beløb svarende til den andel af et datterforsikringsselskabs eller en associeret forsikringsvirksomheds basiskapital, som svarer til den ejede andel af selskabskapitalen, og
 - b) den værdi, den pågældende ejerandel indgår med i balancen med tillæg af værdien af ansvarlig lånekapital, herunder ansvarlig lånekapital fra andre koncernvirksomheder, til datterforsikringsselskabet eller den associerede forsikringsvirksomhed, når ansvarlig lånekapital medregnes i datterforsikringsselskabets eller den associerede forsikringsvirksomheds basiskapital efter § 135, stk. 1, nr. 1.
- 2) Kapitalandele i andre kredit- og finansieringsinstitutter, der udgør mere end 10 pct. af disses aktie-, garanti- eller andelskapital, som ikke er omfattet af stk. 2, nr. 1, jf. dog stk. 7 og 8. Endvidere fradrages pengeinstituttets, realkreditinstituttets, fondsmæglerselskabets og investeringsforvaltningsselskabets efterstillede kapitalindskud i de nævnte institutter.
- 3) Det beløb, der svarer til summen af kapitalandele og efterstillede kapitalindskud i andre kredit- og finansieringsinstitutter, som ikke er omfattet af nr. 2 eller stk. 2, nr. 1, der overstiger 10 pct. af basiskapitalen før fradrag efter nr. 1 og 2 og stk. 2, jf. dog stk. 7 og 8.

- 4) Et negativt beløb, som fremkommer ved fra de regnskabsmæssige værdireguleringer og hensættelser på aktiver og forpligtelser uden for handelsbeholdningen, bortset fra kapitalandele, aktiver omfattet af en securitisation, securitisation-positioner og materielle aktiver uden modparter, at fratække opgørelsen af forventede tab på de pågældende aktiver og forpligtelser, jf. § 143, stk. 1, nr. 7.
- 5) Et beløb, der svarer til det forventede tab på kapitalandele uden for handelsbeholdningen, når opgørelsen af de risikovægtede poster for kapitalandele uden for handelsbeholdningen opgøres på basis af enkle risikovægte eller efter den mere avancerede fordringsmetode, jf. § 143, stk. 1, nr. 7.
- 6) Det beløb, der svarer til værdien af overførte betalinger, værdipapirer, valuta og råvarer i tilfælde af handler med leveringsrisiko samt tillæg for eventuel positiv værdi af kontrakten, når modpartens levering eller betaling ikke har fundet sted 5 dage efter forfald.

Stk. 2. Ud over de i stk. 1 nævnte fradrag, fradrages følgende:

- 1) Direkte og indirekte ejede kapitalandele i dattervirksomheder og associerede virksomheder, der er kreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og finansieringsinstitutter, jf. dog 2. pkt. og stk. 7 og 8. Kapitalandele i finansieringsinstitutter, hvis hovedvirksomhed er at erhverve kapitalandele eller omsættelige pantebreve eller at udføre forretninger for egen regning med et eller flere af de i bilag 5 nævnte instrumenter, skal ikke fradrages. Indirekte ejede kapitalandele, som er fradraget af et datterforsikringsselskab, kreditinstitut, fondsmæglerselskab eller investeringsforvaltningsselskab eller et associeret forsikringsselskab, kreditinstitut, fondsmæglerselskab eller investeringsforvaltningsselskab efter stk. 1, nr. 2 eller § 131, stk. 4, nr. 2, og indirekte ejede kapitalandele, som er fradraget eller undtaget af et datterforsikringsselskab eller et associeret forsikringsselskab efter § 131, stk. 7, skal ikke fradrages.
- 2) Det beløb, der svarer til summen af kapitalandele i en anden virksomhed eller virksomheder i samme koncern, samt belånte kapitalandele i en anden virksomhed, som ikke er omfattet af nr. 1 og stk. 1, nr. 1-3, der overstiger 15 pct. af basiskapitalen efter fradrag efter nr. 1 og stk. 1, jf. dog stk. 8 og 9, og uden tillæg i medfør af § 135, stk. 1, nr. 4, og fradrag i medfør af stk. 1, nr. 4 og 5.
- 3) Det beløb, der svarer til summen af kvalificerede andele i andre virksomheder, der ikke er omfattet af nr. 1 og 2 og stk. 1, nr. 1-3, og som overstiger 60 pct. af basiskapitalen efter fradrag efter nr. 1 og stk. 1, jf. dog stk. 8 og 9, og uden tillæg i medfør af § 135, stk. 1, nr. 4, og fradrag i medfør af stk. 1, nr. 4 og 5.

Stk. 3. Reduktionen i fradraget i stk. 1, nr. 1, kan dog ikke overstige det fradrag, der foretages efter stk. 1, nr. 1, 1. pkt.

Stk. 4. Beløbet i stk. 1, nr. 1, litra a, opgøres før fradrag for direkte og indirekte ejede aktiver efter § 131, stk. 4, nr. 3, i det omfang disse aktiver allerede er omfattet af denne bestemmelse ved opgørelsen af basiskapitalen i den ejende virksomhed. Hvis det pågældende datterforsikringsselskab eller den pågældende associerede forsikringsvirksomhed ved opgørelsen af stk. 1, nr. 1, litra a og b, selv besidder datterforsikringsselskaber eller associerede forsikringsvirksomheder, opgøres basiskapitalen i § 130, stk. 1, nr. 5, litra a, før fradrag for disse selskabers kapitalkrav, når selskabernes kapitalkrav allerede er fradraget efter § 131, stk. 4, nr. 1. Beløbet i stk. 1, nr. 1, litra a, opgøres endvidere før fradrag efter § 131, stk. 4, nr. 2, hvis de pågældende virksomheder indgår i konsolideringen efter kapitel 12.

Stk. 5. De i stk. 1, nr. 4 og 5 nævnte beløb medtages kun for aktiver og forpligtelser, hvor de risikovægtede poster uden for handelsbeholdningen opgøres ved anvendelse af en intern metode, jf. § 143, stk. 3.

Stk. 6. Såfremt fradragene efter stk. 1 er større end den supplerende kapital, fradrages den overskydende del i kernekapitalen.

Stk. 7. Kapitalandele i kredit- og finansieringsinstitutter skal ikke fradrages i basiskapitalen, når kapitalandelene er erhvervet midlertidigt, og erhvervelsen er sket som et led i en rekonstruktion. Andelen af kapitalkravet i et datterforsikringselskab eller et associeret forsikringselskab, jf. stk. 1, nr. 1, skal endvidere ikke fradrages, hvis virksomheden er erhvervet midlertidigt, og erhvervelsen er sket som et led i en rekonstruktion.

Stk. 8. Kapitalandele i kredit- og finansieringsinstitutter, som sammen med pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet er omfattet af konso- lidering, jf. kapitel 12, skal ikke fradrages i basiskapitalen. Dette gælder ligeledes for efterstillede kapitalindskud i kredit- og finansieringsinstitutter omfattet af konsolideringen.

Stk. 9. Ved opgørelsen af beløbene i stk. 2, nr. 2 og 3, indgår endvidere aktiekøbs- og aktiesalgs- forretninger m.v.«

21. I § 140, *stk. 1*, ændres »§ 135, stk. 1, nr. 4« til: »§ 135, stk. 1, nr. 5«.

22. I § 141, *stk. 1* og *stk. 2*, ændres »§ 125, stk. 2« til: »§ 125, stk. 3«.

23. § 142, *stk. 1*, affattes således:

»Ved de risikovægtede poster for pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber forstås et mål for den samlede risiko for tab forbundet med virksomhedens aktiviteter. Dette mål fremkommer ved anvendelse af risikovægte for opgørelsen af poster med kreditrisiko, aktierisiko, renterisiko, valutarisiko, råvarerisiko, operationel risiko og risiko på materielle aktiver m.v.«

24. § 143 affattes således:

»§ 143. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for

- 1) opgørelse af de risikovægtede poster,
- 2) opgørelser efter § 124, stk. 1 og 4, og § 125, stk. 1 og 7,
- 3) indberetning af de risikovægtede poster, kapitalkravet, solvensbehovet og basiskapitalen,
- 4) opgørelse af aktiekøbs- og aktiesalgsforretninger m.v.,
- 5) opgørelse af selskabets faste omkostninger, jf. § 125, stk. 5,
- 6) betingelser for nedsættelse af minimumskapitalkravet, jf. § 126, stk. 4,
- 7) opgørelse af forskellen mellem de forventede tab og de regnskabsmæssige værdireguleringer og hensættelser, jf. § 135, stk. 1, nr. 4, og § 139, stk. 1, nr. 4, og de forventede tab efter § 139, stk. 1, nr. 5, og
- 8) informationsforpligtelser vedrørende kapitalforhold.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for pengeinstitutters, realkreditinstitutters, fondsmæglerselskabers og investeringsforvaltningsselskabers oplysningsforpligtelse over for kunder om deres rating.

Stk. 3. For pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber omfatter opgørelse af de risikovægtede poster, jf. stk. 1, nr. 1, også mulighed for at anvende interne metoder til opgørelse af risikovægtede poster. Anvendelse af interne metoder kræver tilladelse af Finanstilsynet. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om tilladelse til at anvende interne metoder.«

25. I § 144, *stk. 1*, ændres to steder »§ 124, stk. 1, nr. 1, og stk. 4« til: »§ 124, stk. 2, nr. 1, og stk. 5«.

26. I § 145, *stk. 1*, indsættes som 2. pkt.:

»Basiskapitalen opgøres uden tillæg i medfør af § 135, stk. 1, nr. 4, og fradrag i medfør af § 139, stk. 1, nr. 4 og 5.«

27. § 145, stk. 6, ophæves.

Stk. 7 og 8 bliver herefter stk. 6 og 7.

28. I § 145, stk. 8, der bliver stk. 7, ændres »§ 139, stk. 1, nr. 2, 3 og 5« til: »§ 139, stk. 1, nr. 2, og stk. 2, nr. 1 og 2«.

29. I § 148 indsættes efter nr. 1 som nyt nummer:

»2) opgørelse af engagementer på modparter, hvor der er stillet hel eller delvis garanti,«.

Nr. 2-4 bliver herefter nr. 3-5.

30. § 155 ophæves.

31. I § 170, stk. 1 og 2, ændres »§ 124, stk. 1, nr. 1 « til: »§ 124, stk. 2, nr. 1«.

32. I § 170, stk. 3 og 4, ændres »§ 125, stk. 1, nr. 1 « til: »§ 125, stk. 2, nr. 1«.

33. I § 171, stk. 1, og § 172, stk. 1, indsættes efter »§§«: »124, stk. 1 og 4,«.

34. I § 171 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Der skal foretages en konsolideret opgørelse i henhold til reglerne i stk. 1 og § 170, stk. 1, mellem et pengeinstitut, der selv er en dattervirksomhed af et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller en finansiel holdingvirksomhed, og pengeinstitutts dattervirksomhed, der er et kreditinstitut, et administrationsselskab, et investeringsselskab eller et finansieringsinstitut, som ikke er undergivet lovgivningen i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

35. I § 172, stk. 1, ændres »stk. 2« til »stk. 3«.

36. I § 172, stk. 1, udgår », 155«.

37. I § 172 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Der skal foretages en konsolideret opgørelse i henhold til reglerne i stk. 1 og § 170, stk. 2, mellem et realkreditinstitut, der selv er en dattervirksomhed af et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller en finansiel holdingvirksomhed, og realkreditinstitutts dattervirksomhed, der er et kreditinstitut, et administrationsselskab, et investeringsselskab eller et finansieringsinstitut, som ikke er undergivet lovgivningen i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

38. I § 173, stk. 1, og § 174, stk. 1, indsættes efter »§§«: »125, stk. 2 og 7,«.

39. I § 173 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Der skal foretages en konsolideret opgørelse i henhold til reglerne i stk. 1 og § 170, stk. 3, mellem et fondsmæglerselskab, der selv er en dattervirksomhed af et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab eller en finansiel holdingvirksomhed, og fondsmæglerselskabets dat-

tervirksomhed, der er et investeringsselskab, som ikke er undergivet lovgivningen i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

40. I § 174 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Der skal foretages en konsolideret opgørelse i henhold til reglerne i stk. 1 og § 170, stk. 4, mellem et investeringsforvaltningsselskab, der selv er en dattervirksomhed af et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et investeringsforvaltningsselskab eller en finansielt holdingvirksomhed, og investeringsforvaltningsselskabets dattervirksomhed, der er et administrationsselskab, som ikke er undergivet lovgivningen i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

41. I § 224, *stk. 1, nr. 2*, ændres »§ 124, stk. 1, nr. 2, og stk. 2, samt § 125, stk. 1, nr. 2-4« til: »§ 124, stk. 2, nr. 2, og stk. 3, samt § 125, stk. 2, nr. 2-4«.

42. I § 225, *stk. 1*, ændres »§ 124, stk. 1, 2 og 4-6, og § 125, stk. 1-4 og 6« til: »§ 124, stk. 2, 3, 5, 7 og 8, og § 125, stk. 2-5 og 8«.

43. I § 246, *stk. 1 og 2*, ændres tre steder »§ 124, stk. 1, 2 og 4-6« til: »§ 124, stk. 2, 3, 5, 7 og 8«.

44. § 361, *stk. 1, nr. 3*, affattes således:

»3) Fondsbørser, autoriserede markedspladser og alternative markedspladser betaler et grundbeløb på 12.000 kr. pr. selskab noteret eller optaget til handel ultimo det foregående år.«

45. I § 373, *stk. 1*, ændres »§ 124, stk. 1-3, 5 og 6, § 125, stk. 1-5« til: »§ 124, stk. 1-4, 7 og 8, § 125, stk. 1-3, 5 og 7«.

44. I § 373, *stk. 1*, udgår »§ 139, stk. 1, nr. 5 og 6,«.

46. I § 373, *stk. 2*, ændres »§ 71, stk. 1, nr. 1-4« til: »§ 71, stk. 1«.

§ 2

I lov om gevinstopsparing, jf. lov nr. 321 af 16. maj 1990, foretages følgende ændring:

1. § 2, *stk. 2*, ophæves.

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2007, jf. dog *stk. 2*.

Stk. 2. § 1, nr. xx (§ 361) træder i kraft den 1. juli 2006.

§ 4

Stk. 1. Pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber kan først anvende den mere avancerede interne metode til opgørelse af risikovægtede poster uden for handelsbeholdningen og de interne metoder til opgørelse af operationelle risici fra 1. januar 2008, jf. § 1, nr. XX.

Stk. 2. Pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber kan frem til 1. januar 2008 i stedet for standardmetoden til opgørelse af risikovægtede poster uden for handelsbeholdningen anvende metoden til opgørelse af risikovægtede poster uden for handelsbeholdningen, der var gældende på tidspunktet for lovens ikrafttræden med de ændringer, der følger af regler fastsat i medfør af stk. 4.

Stk. 3. Pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber, der anvender interne metoder til opgørelse af risikovægtede poster uden for handelsbeholdningen eller interne metoder til opgørelse af operationelle risici, jf. § 1, nr. XX (§ 143), skal i 2007, 2008 og 2009 have en basiskapital, der udgør mindst 95 pct., henholdsvis 90 pct. og 80 pct. af solvenskravet opgjort i overensstemmelse med de regler, der var gældende på tidspunktet for lovens ikrafttræden, eller regler fastsat i medfør af stk. 4.

Stk. 4. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for den i stk. 2 nævnte opgørelse samt for den i stk. 3 nævnte opgørelse af solvenskravet på 95 pct. henholdsvis 90 pct. og 80 pct.

Stk. 5. Fondsmæglerselskaber, der har tilladelse til de aktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 2-4, kan efter tilladelse fra Finanstilsynet frem til 31. december 2011 opgøre de risikovægtede poster eksklusiv risikovægtede poster for operationel risiko, hvis handelsbeholdningen ikke overstiger 50 mio. euro, og hvis det gennemsnitlige antal ansatte ikke overstiger 100 i løbet af regnskabsåret. I stedet kan solvenskravet opgøres som den laveste værdi af:

- 1) Solvenskravet for operationel risiko.
- 2) Det højeste af følgende beløb:
 - a) solvenskravet, jf. § 125, stk. 2, nr. 1, eksklusiv solvenskravet for operationel risiko.
 - b) solvenskravet, jf. § 125, stk. 5.

§ 5

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Formålet med lovforslaget er at modernisere reglerne om pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskabers kapitaldækning, således at solvenskravene i højere grad end i dag kommer til at afspejle de faktiske risici, som institutterne påtager sig. Ændringerne vil også bidrage til at styrke institutternes risikostyring. Tilsammen vil disse ændringer kunne effektivisere institutternes udlånsvirksomhed og tilpasse kapitalen til risiciene på institutternes udlån. Endelig er formålet at styrke tilsynet med institutternes kapitalforhold, og styrke samarbejdet mellem tilsynsmyndigheder over grænserne set i lyset af den større internationalisering, der har præget den finansielle sektor i de senere år.

Der er tale om en gennemgribende modernisering af reglerne om kapitalkrav. Kreditinstitutter er meget forskellige, både hvad angår f.eks. størrelse og udlåns sammensætning. Det betyder, at institutterne har meget forskellige risiko-profiler. Kapitalkravene vil fremover i langt højere grad være tilpasset det enkelte instituts risikoprofil.

Moderniseringen er også nødvendig for at tage højde for, at de finansielle produkter de senere år er blevet mere og mere komplicerede. Der er desuden kommet mange nye produkter til, hvilket gør det nødvendigt at opstille mere eksplicite regler for, hvordan solvenskravene beregnes for disse produkter.

Udviklingen i it-systemer har betydet, at mange kreditinstitutter i dag har bedre og mere detaljerede metoder til at vurdere kreditrisikoen på deres kunder. De større kreditinstitutter har således udviklet interne metoder, der ofte er baserede på statistiske modeller til beregning af forskellige risici ved netop deres kundesammensætning. Med de nye kapitalkravsregler åbnes der for, at disse interne metoder kan anvendes i beregningen af instituttets solvenskrav. Anvendelsen af interne metoder kræver tilladelse fra Finanstilsynet.

Med lovforslaget vil solvensreglerne fremover bygge på tre dele. En del, der handler om institutternes beregning af solvenskravet. En anden del, der vedrører institutternes forpligtigelse til at vurdere, om det beregnede solvenskrav tager højde for de forhold, der er særegne for netop deres institut, og Finanstilsynets forpligtigelser og muligheder for bl.a. at pålægge institutterne individuelle solvenskrav. Og endelig en tredje del, hvor der stilles krav om offentliggørelse af oplysninger fra både institutterne og Finanstilsynet. Formålet med offentliggørelserne er at styrke markedsdisciplinen, så markedsdeltagerne fremover får større mulighed for at vurdere de enkelte institutters solvens.

De tre dele udgør et samspil, der tilsammen skal sikre en mere hensigtsmæssige kapitaldækning. Kapitaldækning bliver i højere grad tilpasset de specifikke forhold, der karakteriserer hvert enkelt institut, frem for at være samme model for alle institutter uanset, at institutterne er meget forskellige. Hertil kommer, at den tredje del vil sikre, at det for udenforstående bliver nemmere at følge kreditinstitutterne.

Lovforslaget gennemfører dele af to finansielle direktiver i dansk ret. Det drejer sig om ændringerne i direktiv 2000/12/EF om adgangen til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut, kaldet kreditinstitutdirektivet, og ændringerne i direktiv 93/6/EØF om kravene til investeringselskabers og kreditinstitutters kapitalgrundlag, kaldet kapitalkravsdirektivet.

Baggrunden for ændringerne er at bringe europæiske standarder i overensstemmelse med reglerne i Basel II-aftalen, der blev opnået enighed om i Basel Banktilsynskomiteen i juni 2004. Basel Banktilsynskomiteen består af højtstående repræsentanter fra banktilsynsmyndigheder og centralbanker i G 10-landene samt Luxembourg, Spanien og Schweiz.

Inspireret af det arbejde, der er sket i Basel Banktilsynskomiteen, og for at introducere nogle af de nye kommende solvenskrav, blev visse af reglerne i Basel II-aftalen, der nu også er indeholdt i de ændrede direktiver, gennemført ved lov nr. 1383 af 20. december 2004. Det drejer sig om reglerne om institutternes opgørelse af et individuelt solvensbehov og myndighedernes mulighed for at fastsætte et individuelt solvenskrav.

Ændringerne i direktiverne gør det nødvendigt at ændre lov om finansiel virksomhed på en række punkter for at bringe de gældende danske regler i overensstemmelse med de reviderede direktiver. Lovforslaget medfører primært ændringer i lovens kapitel 8, 10 og 12.

2. Kreditinstitutdirektivet

Kreditinstitutdirektivet omhandler kravene om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut. Direktivet omfatter penge- og realkreditinstitutter. Ændringerne i kreditinstitutdirektivet omfatter kapitalkravene til poster uden for handelsbeholdningen og regler om risikokoncentration på låntagere (store engagementer). Poster uden for handelsbeholdningen består hovedsagelig af virksomhedens udlån, garantier og materielle aktiver, typisk ejendomme. Ændringerne inden for de nævnte områder er meget omfattende.

Det ændrede direktiv indeholder således nye og væsentligt udbyggede metoder til opgørelse af solvenskravene på de områder, der allerede i dag er genstand for kapitaldækning, samt en udvidelse af de områder inden for kreditinstitutets aktiviteter, der bliver genstand for kapitaldækning.

Fremover vil kreditinstitutterne kunne vælge mellem forskellige metoder til opgørelse af solvenskravet til kreditrisici. Enten kan der vælges en relativt simpel metode (kaldet standardmetoden), eller også kan der vælges én af to mere avancerede metoder, som blandt andet bygger på institutternes egne beregninger af risici (kaldet interne metoder). Anvendelse af sidstnævnte kræver tilladelse fra Finanstilsynet, som også løbende vil føre tilsyn med, om de anvendte metoder lever op til en lang række krav.

Standardmetoden minder om den metode, der i dag anvendes til at beregne kapitalkrav. Det er forventningen, at langt hovedparten af kreditinstitutterne vil vælge at anvende denne. De interne metoder stiller store krav til kreditinstitutternes risikovurderingsmodeller. Det er derfor forventningen, at det kun er de større institutter, der vil søge om tilladelse til at benytte disse metoder.

I forhold til hvordan kapitalkravet opgøres i dag, indebærer direktivet en ændring af den gældende vægtning af engagementer (udlån), således at institutterne kan tage hensyn til eksterne kreditvurderinger (ratings) af kundernes soliditet.

Samtidigt er reglerne for medregning af effekterne af risikoreducerende metoder udbygget væsentligt. Risikoreduktion består f.eks. i, at der stilles en sikkerhed eller en garanti i forbindelse med et lån. Der indføres også regler for behandling af kreditderivater ved opgørelsen af solvenskravet. Kreditderivater er finansielle instrumenter, der ligesom garantier afdækker kreditrisikoen på lån m.v., men som typisk er mere standardiserede og dermed nemmere at prisfastsætte og handle med. Institutter, der ikke ønsker at anvende komplekse metoder til at indregne effekterne af sikkerheder og garantier, har fortsat mulighed for at benytte forholdsvis enkle metoder, medens andre institutter kan vælge mere komplekse metoder.

Desuden indføres der regler for solvenskrav i forbindelse med såkaldte securitisation-transaktioner. Securitisation-transaktioner har været et område i kraftig udvikling i de senere år, og der har ikke tidligere været internationale regler for kapitaldækning af risici forbundet med disse transaktioner. En securitisation kan foretages af en långiver (f.eks. en bank) og har til formål at reducere den mængde kapital, som långiver har bundet i bestemte udlån (f.eks. billån eller boliglån) samtidigt med, at risikoen ved lånene reduceres. I praksis minder teknikken i securitisationer om f.eks. udstedelse af realkreditobligationer, men kan også omfatte andre typer af lån end boliglån. En vigtig forskel er dog, at obligationer, udstedt i medfør af en securitisation, opdeles i kategorier efter kreditrisiko. Dette er ikke tilfældet for realkreditobligationer.

Også reglerne for beregning af solvenskravet til modpartsrisiko er udbygget væsentligt og omfatter nu bl.a. mulighed for at anvende interne modeller. Modpartsrisiko er risikoen for, at modparten i en kontrakt, der involverer afledte finansielle instrumenter (eksempelvis futures, optioner og swaps), ikke kan eller vil opfylde sine forpligtelser.

Solvenskravet udvides til også at omfatte nye former for risici. Det drejer sig om de såkaldte operationelle risici. Ved operationelle risici forstås risici for tab som følge af u hensigtsmæssige eller mangelfulde interne procedurer, menneskelige fejl og systemmæssige fejl eller som følge af eksterne begivenheder, inklusiv retlige risici.

Direktivet pålægger også institutterne selv at opgøre deres individuelle solvensbehov. Det individuelle solvensbehov er instituttets egen vurdering af, hvor meget kapital, der er nødvendig for at drive det pågældende institut. I opgørelsen skal der tages højde for, om instituttet er udsat for særlige risici f.eks. som følge af mange store engagementer, eller hvis kundesammensætningen er meget ensartet, hvilket kan gøre det vanskeligt for instituttet at sprede sin risiko. Det individuelle solvensbehov skal være større end eller lig med minimumssolvenskravet på 8 pct.

Som et led i opgørelsen af det individuelle solvensbehov stiller direktivet desuden krav til institutterne om at etablere interne procedurer til risikomåling og risikostyring, så kapitalen til enhver tid er passende i forhold til instituttets risici. Disse principper er allerede delvist gennemført i dansk ret ved de gældende regler om institutternes individuelle solvensbehov og solvenskrav. De krav, som direktivet stiller til risikomåling og risikostyring, gennemføres dog først ved nærværende lovforslag.

Institutternes opgørelse af det individuelle solvensbehov modsvarer i det ændrede direktiv af, at der også stilles øgede krav til tilsynsmyndighedernes vurdering af institutternes kapitaldækning, herunder muligheden for at fastsætte individuelle solvenskrav samt muligheden for at pålægge institutterne at foretage nedskrivninger af instituttets aktiver til brug for opgørelsen af basiskapitalen. Reglerne om myndighedernes mulighed for at fastsætte et individuelt solvenskrav er allerede gennemført i dansk ret.

Herudover stiller direktivet krav om, at myndighederne skal kontrollere, at institutterne overholder forpligtelserne til at have interne procedurer for risikomåling og -styring. Denne kontrol skal anvendes i forbindelse med myndighedernes vurdering af, om der skal fastsættes et højere individuelt solvenskrav end det individuelle solvensbehov, instituttet selv har fastsat.

Direktivet indeholder også bestemmelser om, at institutterne skal offentliggøre oplysninger om deres risici til markedet og kunderne. Dette krav er indsat, for at markedet skal kunne udøve en selvdisciplinerende indflydelse på institutternes risikostyring, og for at kunderne skal kunne se, hvor godt institutterne har dækket deres risici i forhold til andre institutter.

Det ændrede direktiv indeholder også nye regler om delkonsolidering. Ved en konsolidering forstås en regnskabsmæssig sammenlægning af to eller flere selvstændige juridiske enheder (f.eks. en dattervirksomhed og en modervirksomhed). En opgørelse på konsolideret basis tilsigter, at kapitalkravene til en finansiel koncern bliver ens, uanset hvordan koncernen er opbygget. En delkonsolidering skal sikre, at kapitalen inden for en koncern er passende fordelt.

Det gældende princip om, at solvenskravet skal opfyldes på såvel individuel basis som på koncernbasis, opretholdes. Efter direktivet skal der dog fremover foretages en konsolidering af en dattervirksomhed og dennes dattervirksomhed, hvis sidstnævnte er hjemmehørende i et tredjeland og er af en specifik virksomhedstype, eksempelvis en bank eller et realkreditinstitut. Finanstilsynet kan som hidtil undtage herfra inden for rammerne i direktivet.

Endelig indeholder direktivet mindre ændringer i reglerne om opgørelse af basiskapitalen. Basiskapitalen er den kapital, som en finansiel virksomhed skal have for at kunne drive virksomhed i henhold til loven.

Direktivet indeholder flere ændringer, der skal styrke samarbejdet mellem tilsynsmyndigheder i EU-/EØS-landene. Formålet er at undgå unødige administrative byrder og ulige konkurrencevilkår mellem institutter i de forskellige medlemslande som følge af, at reglerne gennemføres forskelligt i medlemslandenes lovgivning og tilsynspraksis. Et led i dette samarbejde er etableringen af CEBS (Committee of European Banking Supervisors), der består af medlemmer fra tilsynsmyndighederne og centralbankerne i de europæiske medlemslande. CEBS' opgave er bl.a. at udarbejde fælles retningslinier for tilsyn i EU/EØS-landene, der vil udfylde nogle af de tekniske bestemmelser i de ændrede direktiver. Det er eksempelvis retningslinier for de krav, der skal stilles til institutterne i forbindelse med institutternes opgørelse af solvensbehov.

3. Kapitalkravsdirektivet

Kapitalkravsdirektivet omhandler kapitalkrav til poster i handelsbeholdningen og omfatter ud over pengeinstitutter og realkreditinstitutter også fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber. Poster i handelsbeholdningen omfatter værdipapirer og afledte finansielle instrumenter (f.eks. terminsforretninger, futures og optioner). Direktivet indeholder tillige en bestemmelse om, at fondsmæglerselskaber og investe-

ringsforvaltningsselskaber også er omfattet af bestemmelserne i kreditinstitutdirektivet om kapitalkrav til poster uden for handelsbeholdningen.

Direktivet indeholder nye bestemmelser, således at fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber omfattes af de nye bestemmelser i kreditinstitutdirektivet om kapitalkrav til kreditrisici, herunder modpartsrisiko, operationelle risici og individuelle solvensbehov m.m. Fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber vil således også fremover være underlagt samme kapitalkravsregler som pengeinstitutter og realkreditinstitutter.

Derudover indeholder direktivet bl.a. nye bestemmelser om opgørelse af den specifikke risiko på værdipapirer. Den specifikke risiko er den risiko for tab, der knytter sig til specifikke forhold hos udstederen af værdipapiret i modsætning til den risiko på værdipapirer, der knytter sig til udsving i generelle markedsforhold.

Endvidere indføres nye bestemmelser om kapitaldækning af investeringsforeningsbeviser, kreditderivater i handelsbeholdningen og om kapitaldækning af leveringsrisiko. Leveringsrisiko er risikoen for tab som følge af, at instituttet ikke modtager betaling for værdipapirer, der er leveret, men endnu ikke betalt, eller tab som følge af at instituttet ikke får leveret værdipapirer, der er betalt, men endnu ikke leveret.

Endelig er bestemmelserne om interne modeller (Value at Risk modeller) udvidet med hensyn til reglerne for beregning af specifik risiko.

4. Indhold

Gennemførelsen af de to direktiver nødvendiggør ændringer i kapitel 8, 10 og 12 i lov om finansiel virksomhed.

Der foreslås en tydeliggørelse og videreudvikling af institutternes pligt til at tage effektive risikostyrings-systemer i anvendelse i forhold til de gældende regler om kravene til institutternes interne kontrolprocedurer og forretningsgange for væsentlige aktivitetsområder. Denne tydeliggørelse og udvikling har også relation til institutternes opgørelse og indberetning til Finanstilsynet af de elementer, der indgår i institutternes solvenskrav.

Der foreslås også indført skærpede krav til institutternes interne procedurer til risikomåling og -styring, således at institutterne ved vurderingen af den nødvendige størrelse af basiskapitalen ikke blot skal vurdere nuværende risici, men også tage fremtidige risici i betragtning. Disse vurderinger skal indgå i bestyrelsen og direktionens opgørelse af det individuelle solvensbehov.

I forhold til de gældende regler om opgørelse af basiskapitalen foreslås en række mindre tilpasninger. Tilpasningerne vil hovedsageligt påvirke basiskapitalen i institutter, der anvender interne metoder til opgørelse af risiciene, og institutter der i kapitalgrundlaget anvender supplerende kapital (bl.a. lånt kapital).

Endvidere ændres den måde, hvorpå nogle fradrag for bl.a. kapitalandele i kredit- og finansieringsinstitutter indgår i basiskapitalen. Der foreslås som noget nyt indført operationelle risici som en risikovægtet post, der indgår i solvenskravet for det enkelte institut, hvorfor den gældende bemyndigelse for Finanstilsynet til at fastsætte regler for opgørelse af de risikovægtede poster foreslås udvidet.

Der foreslås også indført en mulighed for institutterne til at ansøge om Finanstilsynets tilladelse til at anvende forskellige interne metoder til opgørelse af de risikovægtede poster, der indgår i solvenskravet, ligesom der foreslås indført en bemyndigelse for Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler for sådanne ansøgninger.

I forhold til de gældende regler for opgørelse af solvenskrav på koncernniveau, den såkaldte konsolidering, foreslås indført, at der i visse tilfælde desuden skal foretages en samlet opgørelse mellem en dattervirksomhed og dennes dattervirksomhed i et tredjeland.

5. Øvrige ændringer

Efter at der som følge af en ændring af lov om værdipapirhandel m.v., jf. lov nr. 604 af 24. juni 2005, er blevet etableret en alternativ markedsplads, foreslås det, at der for alternative markedspladser opkræves et

årligt grundgebyr i afgift til Finanstilsynet, som dette er tilfældet for de øvrige virksomheder, der er under Finanstilsynets tilsyn.

Desuden foreslås der en ændring af lov om gevinstopsparing som følge af, at Postgiro er blevet nedlagt.

6. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget indebærer en mere detaljeret regulering af reglerne om kapitaldækning for penge- og realkreditinstitutter, fondsmægler- og investeringsforvaltningsselskaber. Desuden medfører lovforslaget på nogle områder ny regulering. Lovforslaget vil derfor medføre behov for øgede ressourcer i Finanstilsynet til kontrol og håndhævelse af de nye regler.

Det skønnes, at en gennemførelse af lovforslaget vil medføre behov for 5 årsværk fra og med 2005.

Generelt vil der skulle udarbejdes et meget omfattende regelsæt, der løbende skal vedligeholdes og fortolkes, bl.a. på baggrund af fortolkninger fra Kommissionen og anbefalinger fra CEBS samt udviklingen i andre lande.

Herudover indebærer lovforslaget bl.a. nye retningslinier for kapitaldækning af kreditrisici, hvor institutterne kan tage hensyn til eksterne kreditvurderinger eller rating af kundernes soliditet. Endvidere åbner forslaget mulighed for, at institutterne kan anvende egne interne vurderinger af kundernes kreditværdighed ved fastsættelse af solvenskrav i relation til udlån mv.

Det forventes, at Finanstilsynet skal anvende 2 årsværk til den nye opgave med at give tilladelse til, at institutterne kan anvende interne kreditmetoder til kapitaldækningsformål og løbende føre tilsyn med deres anvendelse. Anvendelse af interne metoder til kapitaldækningsformål vil være forbundet med omfattende minimumskrav til de metoder, som institutterne anvender, herunder metodernes datagrundlag, dokumentation og tests.

Finanstilsynet forventes også at anvende 1 årsværk til at kontrollere og håndhæve de nye krav til institutterne om kapitaldækning af operationelle risici. Ved operationelle risici forstås risici for tab som følge af u hensigtsmæssige eller mangelfulde interne procedurer, menneskelige fejl og systemmæssige fejl eller som følge af eksterne begivenheder, inklusive retlige risici. Operationelle risici har ikke tidligere været underlagt et særskilt solvenskrav.

Som følge af ændringerne i de to direktivet indebærer lovforslaget krav om en udbygning af tilsynsprocessen, hvor Finanstilsynet skal foretage en vurdering af det enkelte instituts kapitalbehov med henblik på at fastsætte øgede kapitalkrav, hvis instituttets risici kræver det. Dette vil medføre et øget ressourcebehov på 2 årsværk.

Lovforslaget har været sendt til Erhvervs- og Selskabsstyrelsens Center for Kvalitet i ErhvervsRegulering med henblik på en vurdering af, om forslaget skal forelægges et af Økonomi- og Erhvervsministeriets virksomhedspaneler.

7. Erhvervsøkonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Samlet set forventes lovforslaget at få ikke ubetydelige økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

Forslaget vil resultere i en forbedret risikostyring i penge- og realkreditinstitutter, fondsmægler- og investeringsforvaltningsselskaber og medføre et større fokus på forholdet mellem kapitalanvendelse og risiko i den finansielle sektor og dermed en mere effektiv udnyttelse af kapitalen i den finansielle sektor og i samfundet som helhed.

Beregninger foretaget på foranledning af Kommissionen indikerer, at gennemførelsen af direktiverne vil medføre et gennemsnitligt fald i solvenskravene til penge- og realkreditinstitutterne i EU-landene på ca. 7 pct. Påvirkningen for fondsmægler- og investeringsforvaltningsselskaber vil være beskedent.

Det forventes, at de institutter, der først og fremmest får væsentlige fald i solvenskravene, er dem, der anvender de interne ratingbaserede metoder på kreditrisikoområdet.

Forslaget vil have administrative konsekvenser for erhvervslivet. De administrative omkostninger vil afhænge af, om og i hvilket omfang og tempo det enkelte institut vælger at gå over til de mere omfattende kapitalkravsmetoder. For store institutter, som i vidt omfang må forventes at anvende de avancerede metoder inden for de nye regler, vil det være forbundet med store omkostninger at indrette sig herpå. For disse institutter vil de økonomiske fordele ved at overgå til de nye regler være tilsvarende store i form af lavere solvenskrav. For de mindre institutter vil både omkostningerne og fordelene ved de nye regler være mindre.

For alternative markedspladser vil lovforslaget have erhvervsøkonomiske konsekvenser i form af økonomisk bidrag til Finanstilsynet. Bidraget, der udgør et grundbeløb i afgift på 12.000 kr. pr. selskab optaget til handel ultimo det foregående år, skal anvendes til Finanstilsynets generelle tilsyn med markedspladserne.

8. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke miljømæssige konsekvenser.

9. Administrative konsekvenser for borgerne.

Lovforslaget forventes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

10. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv xx/2006/EF af..... 2006 omomarbejdning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF af 20. marts 2000 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv xx/2006/EF af..... 2006om omarbejdning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 93/6/EØF af 15. marts 1993 om kravene til investeringsselskabers og kreditinstitutets kapitalgrundlag. Direktiverne er endnu ikke endelig vedtaget.

11. Høring

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. fodnoten

Det foreslås i overensstemmelse med Justitsministeriets vejledning nr. 134 af 2. december 2002 om notehenvisninger i love og forskrifter, der gennemfører EU-retsakter m.v., at der i lovens EU-note tilføjes henvisning til de direktiver, der gennemføres ved lovforslaget.

Til nr. § 1, stk. 2, § 75, stk. 3, § 127, § 135, stk. 1, nr. 4, der bliver nr. 5, § 141, § 144, stk. 1, § 170, stk. 1 og 2, § 170, stk. 3 og 4, § 173, stk. 1 og § 174, stk. 1, § 224, stk. 1, nr. 2, § 225, stk. 1, § 246, stk. 1 og 2.

De foreslåede ændringer er en konsekvens af de ændringer i lovens §§ 124 og 125, der foreslås i § 1 nr. x og x.

Til nr. § 71, stk. 1

I nr. 1, 2 og 5 foreslås indsat den ordlyd, som anvendes i direktivet. Der er alene tale om en tydeliggørelse af, hvad der allerede er gældende i bestemmelsen. Nr. 1 vedrørende effektive former for virksomhedsstyring har den betydning, at de øvrige punkter i bestemmelsen skal være opfyldt, for at virksomheden kan have en effektiv form for virksomhedsstyring. Det vil sige, at effektive former for virksomhedsstyring indebærer en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling og effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, virksomhederne er eller kan blive udsat for, samt hensigtsmæssige interne kontrolmekanismer, herunder en god administrativ og regnskabsmæssig praksis og fyldestgørende interne kontrolprocedurer. Nr. 2 og 5 indebærer, at virksomheden skal sikre sig, at organisationens opbygning indrettes således, at der er klart definerede ansvars- og arbejdsområ-

der, således at udførelse af opgaver adskilles fra kontrollen af samme. Ligeledes skal virksomheden sikre, at der sker en rapportering til et højere ledelsesniveau af de risici, som virksomheden påtager sig, samt at der sikres en løbende overvågning af virksomhedens forretningsområder.

Der foreslås et nyt *nr. 7*, der gennemfører artikel 22 i det reviderede direktiv 2000/12. Kravet om at mindske risikoen for interessekonflikter fremgår af bilag V til det reviderede direktiv 2000/12.

Nr. 7 indfører som noget nyt, at virksomheden skal have effektive administrative ordninger for at mindske risikoen for interessekonflikter. Bestemmelsen medfører et krav om funktionsadskillelse og indebærer, at virksomheden skal organisere sig således, at forskellige funktioner og arbejdsopgaver adskilles ved passende foranstaltninger, særligt med henblik på at beskytte kunderne. Bestemmelsen skal bl.a. være med til at sikre, at ingen kunder forfordes i forhold til hinanden. Ligeledes skal sikres, at der i videst muligt omfang ikke er interessekonflikter mellem de ansatte og virksomhedens interesser og kundernes interesser. Herudover skal sikres, at indskydernes interesser ikke tilsidesættes på bekostning af aktionærernes interesser.

De omhandlede former, procedurer og mekanismer skal omfatte hele virksomheden og være proportionale med arten, omfanget og kompleksitetsgraden af virksomhedens aktiviteter. Der skal også tages hensyn til de tekniske kriterier, der er fastsat i direktivets bilag V. For forsikringsselskaber vil disse kriterier kun i begrænset omfang have betydning.

Den foreslåede *nr. 7* skal ligesom den øvrige del af bestemmelsen gælde for alle finansielle virksomheder. Dette skyldes, at § 71 generelt gælder for alle finansielle virksomheder, og at det ikke anses for hensigtsmæssigt at lade visse dele af bestemmelsen alene gælde for enkelte virksomhedstyper.

Der er i direktivet ikke noget eksplicit krav om, at de enkelte virksomheder skal have skriftlige forretningsgange. Det er valgt at opretholde dette krav i bestemmelsen, da skriftlige forretningsgange bl.a. kan medvirke til at sikre, at de af ledelsen vedtagne retningslinier kommer til medarbejdernes kundskab og bidrager til at give medarbejderne et godt beslutningsgrundlag. Endelig bidrager skriftlige forretningsgange til at ensrette sagsbehandlingen i den enkelte virksomhed.

Nr. 3, 4, 6, 8 og 9 svarer til de gældende *nr. 1, 2, 5, 3 og 4*.

Til *nr. § 124*

Det foreslåede *stk. 1* gennemfører artikel 123 i det reviderede direktiv 2000/12. Det foreslås, at pengeinstituttets og realkreditinstituttets bestyrelse og direktion er forpligtet til at sikre, at det pågældende institut har en tilstrækkelig basiskapital og råder over interne procedurer til risikomåling og risikostyring. Dette er nødvendigt for løbende at kunne vurdere og opretholde en basiskapital af en størrelse, type og fordeling, som er passende til at dække instituttets risici. Ved opgørelsen af en tilstrækkelig basiskapital skal instituttet ikke alene se på nuværende risici men også på fremtidige risici, samt muligheder for at fremskaffe kapital.

Der er tale om en forpligtelse, som er pålagt bestyrelsen og direktionen i instituttet. De overvejelser, som bestyrelsen og direktionen skal gøre sig i denne henseende, skal udmønte sig i et individuelt solvensbehov, jf. *stk. 4*.

Ved vurderingen af instituttets tilstrækkelige basiskapital skal bestyrelsen og direktionen alene tage hensyn til instituttets individuelle risikoprofil og de samfundsmæssige forhold, som instituttet driver sine forretninger under. Det er ikke i sig selv afgørende, hvor store risici instituttet har i forhold til andre institutter. Et institut kan således ikke undlade at afdække betydelige risici med kapital, fordi andre institutter har tilsvarende risici.

Kravet om, at institutterne skal have en tilstrækkelig basiskapital, er et af fundamentene i direktivet. I direktivet opdeles institutternes risici i kreditrisici, markedsrisici og operationelle risici. Herudover stiller direktivet krav om, at institutterne skal have interne procedurer til risikostyring. Interne procedurer til risikostyring indebærer en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskelig og entydig ansvarsfordeling. Dertil kommer effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, institutterne er eller kan blive udsat for, samt hensigtsmæssige kontrolmekanismer, herunder en god administrativ og regnskabsmæssig praksis og fyldestgørende interne kontrolprocedurer. Det er alle forhold, der også

indgår i den generelle bestemmelse i lovens § 71 om de forretningsgange, som det enkelte institut som minimum skal have.

I bestyrelsen og direktionens overvejelser skal også indgå de øvrige risici, der indgår som elementer i kravet til basiskapitalen. Det drejer sig om koncentrationsrisici, likviditetsrisici, afviklingsrisici, renterisici uden for handelsbeholdningen, risici i forbindelse med pengeoverførsler, omdømmerisici og strategiske risici. Ved omdømmerisici forstås risikoen for tab af indtjening og kapital som følge af dårligt omdømme af virksomheden blandt kunder, investorer, leverandører og offentlige myndigheder.

Direktivet angiver regler for, hvorledes institutterne skal opgøre henholdsvis kreditrisici, markedsrisici og operationelle risici. Anvender det enkelte institut f.eks. en intern metode til rating af de kunder, som instituttet har udlån til, kan der ved opgørelsen af de kreditrisici, der er knyttet til kunderne, ske en undervurdering af risikoen, hvis den pågældende rating er baseret på en kort tidshorisont. Et sådant forhold skal instituttet tage højde for ved vurderingen af den tilstrækkelige basiskapital. Derudover kan der være restrisici, som ikke er dækket af metoden. Ved restrisici forstås risici for tab som følge af, at sikkerheder og andre former for afdækning viser sig at være mindre effektive end forventet.

De forskellige forretningsmæssige risici, som instituttet er følsom overfor, skal ligeledes indgå i overvejelserne. Det kan være en høj risikokoncentration som følge af f.eks. mange store engagementer eller som følge af, at der er en høj grad af geografisk eller branchemæssig koncentration af engagementerne.

Der kan være andre krav i loven, som kan have indvirkning på bestyrelsen og direktionens vurdering af den tilstrækkelige basiskapital. Et eksempel er § 145, hvorefter instituttets største engagement maksimalt må udgøre 25 pct. af basiskapitalen. Her må bestyrelsen og direktionen vurdere, hvilken indvirkning de største engagementer har på solvensbehovet. Såfremt instituttet har kapitalandele i andre virksomheder, jf. § 146, skal en sådan beholdning ligeledes indgå i overvejelserne. Har instituttet fast ejendom samt kapitalandele i ejendomsselskaber, skal § 147 ligeledes indgå i overvejelserne, hvis instituttet ønsker at opretholde denne eksponering.

Hvorvidt andre lovkrav skal være afgørende for bestyrelsen og direktionens vurdering af størrelsen af den tilstrækkelige basiskapital vil bero på en konkret vurdering af, om der er tale om en investering, som instituttet ønsker at beholde, og om instituttet er i stand til at afhænde investeringen. F.eks. vil et pengeinstituts engagement med et andet kreditinstitut normalt ikke påvirke solvensbehovet, da det vil være problemfrit at flytte engagementet.

Som anført ovenfor skal overvejelserne omkring en tilstrækkelig basiskapital være fremadrettede. Det betyder, at ændringer i instituttets strategi, forretningsplaner, samfundsmæssige forhold og andre forhold, der kan påvirke de forudsætninger og metoder, der hidtil er indgået i overvejelserne, skal give anledning til nye overvejelser om den tilstrækkelige basiskapital, og dermed også solvensbehovet, jf. stk. 4. Der skal foretages en revurdering i alle tilfælde, hvor der sker større ændringer i forretningsomfang eller forretningsområder. Det vil f.eks. være tilfældet, hvis instituttet bevæger sig ind på nye geografiske områder eller på anden måde ændrer sine risici.

En tilstrækkelig basiskapital skal ikke alene ses på baggrund af de risici, som instituttet er følsom overfor. Der skal tillige indgå en vurdering af den kapital, som instituttet har til rådighed, uanset om det er egenkapital eller lånt kapital (hybrid kernekapital og ansvarlig lånekapital). Ved lånt kapital skal der ved vurderingen ligeledes indgå overvejelser om løbetiden herpå.

Ved opgørelsen af den tilstrækkelige basiskapital er der i vid udstrækning metodefrihed. Bestyrelsen og direktionen kan tage udgangspunkt i mere eller mindre avancerede metoder. Der stilles dog ikke krav om, at opgørelsen skal foretages ved hjælp af avancerede økonomiske metoder. Det forventes dog, at metoderne er forholdsmæssigt mere avancerede i større institutter end i mindre. Det gælder særligt for de institutter, der ønsker at anvende interne metoder ved opgørelse af de risikovægtede poster. Metoderne kan tage udgangspunkt i minimumskravet på 8 pct., hvor bestyrelse og direktion tager stilling til, hvilke risici der hermed er dækket, før de tager stilling til eventuelle reguleringer. Andre metoder om økonomisk kapital, der f.eks. baserer sig på en matematisk/statistisk behandling af tabserfaringer, tager udgangspunkt i den kapital, der er nødvendig for at kunne klare uforudsete tab inden for en tidshorisont på typisk 1 år.

Alle direktivets krav, som beskrevet ovenfor, skal instituttets bestyrelse og direktion overveje for at sikre, at basiskapitalen til enhver tid er tilstrækkelig til dækning af selskabets risici.

Direktivets artikel 123 anvender betegnelsen »intern kapital«. Det er imidlertid valgt at bruge begrebet basiskapital også ved gennemførelsen af artikel 123 for derved at sikre konsistens til bestemmelsen om opgørelse af solvensbehov, da solvensbehovet opgøres som basiskapitalen i forhold til de risikovægtede poster. Det er derudover lagt til grund, at såfremt basiskapitalen er tilstrækkelig, vil den interne kapital også anses for at være tilstrækkelig. Hertil kommer, at intern kapital ikke er defineret i direktivet, og for ikke at skabe uklarhed mellem begreberne, foreslås det at anvende basiskapital.

Stk. 2 og 3 er en videreførelse af de gældende stk. 1 og 2.

Stk. 4 gennemfører artikel 123 i det reviderede direktiv 2000/12.

Institutterne er allerede i dag forpligtet til at opgøre deres individuelle solvensbehov. Det er valgt at videreføre begrebet solvensbehov i loven, da der i vid udstrækning er tale om videreførelse af den gældende bestemmelse. Det er i bestemmelsen fastsat, at solvensbehovet ikke kan være mindre end solvenskravet og minimumskapitalkravet. Kravet om, at solvensbehovet ikke kan være mindre end minimumskapitalkravet i stk. 2, nr. 2, medfører, at minimumskapitalkravet skal omregnes til et procentbeløb. Der vil dog ved indberetning af solvensbehovet til Finanstilsynet også blive stillet krav om indberetning af solvensbehovet uden hensyntagen til disse krav.

Det er i stk. 1 foreslået, at instituttets bestyrelse og direktion skal gøre sig en række overvejelser med henblik på at sikre, at instituttet har en tilstrækkelig basiskapital. Det er disse overvejelser, der skal danne grundlag for opgørelsen af instituttets solvensbehov. Dette præciseres ved, at der i bestemmelsen i stk. 4 er indsat en henvisning til stk. 1.

Stk. 5 er en videreførelse af det gældende stk. 4 og giver Finanstilsynet mulighed for at fastsætte et individuelt solvenskrav til penge- og realkreditinstitutter. Bestemmelsen gennemfører artikel 136, stk. 1, litra a, i det reviderede direktiv 2000/12. Det fremgår heraf, at bestemmelsen alene kan finde anvendelse, hvis Finanstilsynet vurderer, at den af instituttet vurderede basiskapital ikke er tilstrækkelig.

Stk. 6 er ny og gennemfører artikel 136, stk. 1, litra c, i det reviderede direktiv 2000/12. Forslaget giver Finanstilsynet mulighed for at pålægge instituttet at foretage nedskrivninger af dets aktiver til brug for opgørelsen af basiskapitalen. En sådan nedskrivning skal indgå i de indberetninger, der foretages til Finanstilsynet. Derimod påvirker nedskrivningen ikke instituttets offentliggjorte regnskab. Som eksempel på nedskrivninger, der vil kunne foretages, kan nævnes nedskrivninger af udlån med risiko, hvor betingelserne for at foretage nedskrivning efter regnskabsreglerne ikke er til stede.

Bestemmelsen vil finde anvendelse i de tilfælde, hvor Finanstilsynet ville kunne pålægge et individuelt solvenskrav på grund af forhøjet risiko på de pågældende aktiver. Bestemmelsen om nedskrivning af aktiver kan således anvendes som et alternativ til bestemmelsen om individuelle solvenskrav, dvs. at Finanstilsynet kan kræve nedskrivning af aktiver frem for at fastsætte et individuelt solvenskrav.

Bestemmelsen kan dog anvendes, uanset at tilsynet har pålagt et institut et højere individuelt solvenskrav. Bestemmelserne om henholdsvis fastsættelse af individuelt solvenskrav og nedskrivning af aktiver kan dog ikke anvendes i forbindelse med de samme forhold. Har Finanstilsynet således pålagt et institut et højere individuelt solvenskrav på baggrund af svage engagementer, kan tilsynet ikke samtidig forlange en nedskrivning af de pågældende engagementer, der ikke begrundes i regnskabsreglerne. Men Finanstilsynet kan pålægge et individuelt solvenskrav som følge af andre forhold.

Finanstilsynet skal i hvert enkelt tilfælde, hvor bestemmelsen anvendes, konkret identificere de aktiver, som nedskrivningen foretages på. Dette betyder derfor også, at såfremt årsagen til den foretagne nedskrivning ikke længere er til stede, tilbageføres den pågældende nedskrivning af det konkrete aktiv.

Der er ikke i forslaget stillet krav om offentliggørelse. Det følger dog af § 129 i bekendtgørelse om finansielle rapporter for kreditinstitutter og fondsmæglerselskaber m.fl., at virksomhederne ved regnskabsårets udgang skal specificere en eventuel forskel mellem basiskapitalen og egenkapitalen.

Forslagets *stk. 7 og 8* er en videreførelse af de gældende stk. 5 og 6.

Til nr. § 125

Forslagets *stk. 1* gennemfører artikel 34 i det reviderede direktiv 93/6 og svarer til forslaget til ændringen af lovens § 124, stk. 1, jf. § 1, nr. xx. Der henvises til bemærkningerne til denne bestemmelse.

Forslagene til *stk. 2-5* svarer til de gældende stk. 1-4 med de konsekvensændringer, som den øvrige del af forslaget nødvendiggør.

Forslaget til *stk. 6* gennemfører artikel 20, stk. 2, i det reviderede direktiv 93/6. Fondsmæglerselskaber, der ikke har tilladelse til at udføre forretninger for egen regning eller stille afsætningsgarantier, kan undlade at beregne de risikovægtede poster for operationel risiko og kan fortsætte som hidtil med at beregne solvenskravet ud fra de risikovægtede poster for kreditrisici, aktierisici, renterisici, valutarisici, råvarerisici m.v. Investeringsforvaltningsselskaber skal ikke medregne de risikovægtede poster for operationel risiko i deres risikovægtede poster, da disse selskabers operationelle risici generelt skønnes at være afdækket af kravet i stk. 5.

Forslagene til *stk. 7* og *8* er en videreførelse af de gældende stk. 5 og 6 med de konsekvensændringer, som den øvrige del af forslaget nødvendiggør.

Stk. 9 svarer til forslaget i § 124, stk. 6, jf. § 1, nr. xx. Der henvises til bemærkningerne til denne bestemmelse.

Til nr. § 129, stk. 1, nr. 7, og stk. 2

Der henvises til bemærkningerne til forslagets § 135, stk. 3, jf. § 1, nr. xx.

Til nr. § 129, stk. 5

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 57, sidste pkt., i det reviderede direktiv 2000/12. Bestemmelsen vedrører institutter, der har foretaget en securitisation af udlån.

En securitisation er en transaktion eller ordning, hvorved risikoen på et engagement eller typisk en pulje af engagementer omstruktureres i trancher. Trancherne er karakteriseret ved, at tab på det underliggende engagement eller pulje af engagementer fordeles på trancherne, således at det første tab, op til et givet maksimum, oppebæres af indehaveren af den første tranche, og de efterfølgende tab bæres af de efterfølgende trancher i stigende orden. Definitionen af en securitisation omfatter også garantier med en delvis afdækning i form af en selvrisiko, hvor garantien først udløses, når tabet på de garanterede udlån overstiger selvriskoen.

Ofte involverer en securitisation-transaktion, at risikoen på engagementet eller puljen af engagementer overføres til en anden juridisk enhed med det særlige formål at udstede værdipapirer opdelt i trancher med sikkerhed i de underliggende engagementer. De udstedte værdipapirer har samlet samme kreditrisiko som de underliggende engagementer, men opdeles i trancher med stigende kreditrisiko.

Mellemværender med en securitisation kan dels bestå af positioner i de værdipapirer, der udstedes som led i en securitisation, dels af kreditunderstøttende foranstaltninger over for den særlige juridiske enhed, der udsteder værdipapirerne, herunder for eksempel i form af garantier, likviditetsfaciliteter eller positioner i særligt risikofyldte trancher, der er etableret med henblik på at dække de første tab i de underliggende engagementer. Sådanne trancher omfatter også en selvrisiko på en garanti.

Bestemmelsen indebærer, at nettoindtægter, der hidrører fra kapitalisering af fremtidige betalingsstrømme fra de aktiver, der indgår i securitisation-transaktionen, og som medfører en forbedring af kreditkvaliteten af instituttets mellemværender med securitisation-transaktionen, ikke kan medregnes i de overførte overskud eller i reserver, der indgår i opgørelsen af kernekapitalen. Sådanne nettoindtægter kan først medtages i kernekapitalen, når den pågældende securitisation afvikles, eller instituttets mellemværende ophører.

Behandlingen af securitisation-transaktioner i relation til solvensberegningen er et nyt element i det reviderede direktiv 2000/12. De nærmere regler herfor foreslås fastsat af Finanstilsynet i medfør af § 143, stk. 1.

Artikel 57, litra r, og artikel 66, stk. 2, i det reviderede direktiv 2000/12 giver to alternative muligheder for behandling af visse mellemværender med en securitisation med høj risiko, herunder også selvrisiko på garan-

tier. Enten kan de fratrækkes i basiskapitalen, eller også kan de pågældende engagementer risikovægtes med 1250 pct. Kapitalbelastningen ved de to alternative metoder er stort set identisk. Det foreslås at indføre metoden, hvorefter securitisation-positioner med meget høj risiko indgår i opgørelsen af risikovægtede poster med en vægtning på 1250 pct. i regelsættet om opgørelse af risikovægtede poster, jf. § 143, stk. 1, nr. 1.

Til nr. 3 x § 130

De foreslåede ændringer er en konsekvens af ændringen i § 131, jf. forslaget § 1, nr. xx

Til nr. § 131

Stk. 1 er en videreførelse af den gældende bestemmelse, idet den gældende stk. 1, nr. 4, dog foreslås flyttet til nr. 1 i den foreslåede nye affattelse af stk. 2. Opbygningen af bestemmelsen foreslås ændret, således at de fradrag, der skal foretages i de forskellige typer af finansiel virksomhed, fremover bliver delt op efter virksomhedstype. Dette er gjort med henblik på at gøre bestemmelsen mere overskuelig.

I det foreslåede *stk. 2* er opregnet de fradrag, som alene penge- og realkreditinstitutter, fondsmægler- og investeringsforvaltningsselskaber skal foretage ved opgørelsen af kernekapitalen. *Nr. 1* er en videreførelse af den gældende bestemmelse, mens *nr. 2* er en gennemførelse af artikel 66, stk. 2, i det reviderede direktiv 2000/12. Institutterne har tidligere skulle foretage fradrag i basiskapitalen for kapitalandele i henholdsvis forsikringselskaber og kredit- og finansieringsinstitutter. Med gennemførelsen af direktivbestemmelsen skal halvdelen af disse fradrag fremover foretages i kernekapitalen, og den resterende halvdel skal fortsat fradragges i basiskapitalen, jf. forslaget til ændringen af § 139, § 1, nr. xx. For de institutter, som har supplerende kapital henholdsvis hybrid kernekapital, får ændringen dog ikke nogen betydning for, hvor stor en andel den supplerende kapital henholdsvis hybride kernekapital må være ved medregningen til basiskapitalen. Dette skyldes, at disse fradrag først skal foretages efter, at grænserne i henholdsvis § 129, stk. 1, nr. 7 og stk. 2, og § 135, stk. 3, er opgjort, jf. også bemærkningerne til disse bestemmelser. Vedrørende den foreslåede *nr. 3* henvises der til bemærkningerne til § 139, stk. 1, jf. forslaget § 1, nr. xx.

De foreslåede bestemmelser i *nr. 4* og *5* fremgår i dag af kapitaldækningsbekendtgørelsen, men foreslås flyttet til loven, så de optræder i sammenhæng med de øvrige regler, der regulerer opgørelsen af kernekapitalen.

I henhold til de regnskabsregler, der gælder for kreditinstitutter og fondsmæglerselskaber m.fl., skal sikringsinstrumenter, der er anskaffet med henblik på at sikre værdien af forventede fremtidige betalingsstrømme, måles til dagsværdi. Sikringen kan eksempelvis gå ud på at modvirke svingninger i de pågældende betalingsstrømme, som skyldes valutakursændringer. Værdiændringen af sådanne sikringsinstrumenter, der kan være både positive og negative, indregnes ikke i resultatopgørelsen i første omgang, men overføres direkte til instituttets egenkapital. Værdiændringerne indregnes først i resultatopgørelsen på det (senere) tidspunkt, hvor de pågældende betalingsstrømme samtidig indgår i resultatopgørelsen. Bestemmelsen i nr. 4 indebærer, at den værdiændring af sikringsinstrumenterne, der i sikringsperioden er opført under egenkapitalen enten som et positivt eller et negativt beløb, ikke medregnes til instituttets kernekapital.

Når et instituts forpligtelser måles i regnskabet til dagsværdi, vil værdien af forpligtelserne kunne svinge som følge af ændringer i markedets vurdering af instituttets kreditværdighed. Dagsværdien af forpligtelserne vil eksempelvis falde, hvis det vurderes, at kreditrisikoen på instituttet er øget. Isoleret set vil en forringelse af kreditværdigheden derfor kunne betyde, at instituttets egenkapital ændres. Det foreslåede nr. 5 har til formål at neutralisere denne virkning af ændringer i instituttets egen kreditrisiko ved opgørelsen af kernekapitalen.

I det foreslåede *stk. 3* er det præciseret, at de reguleringer, der skal foretages efter stk. 2, nr. 4 og 5, kan være positive eller negative, dvs. der kan være tale om henholdsvis et fradrag eller et tillæg til kernekapitalen.

Stk. 4-8 er en videreførelse af de gældende stk. 2-6 med de konsekvensændringer, som den øvrige del af forslaget nødvendiggør.

Til nr. § 135, stk. 1, nr. 4

Der henvises til bemærkningerne til § 139, stk. 1, nr. 4 og 5 og stk. 5, jf. forslaget § 1, nr. xx.

Til nr. § 135, nyt stk. 2

Der henvises til bemærkningerne til § 139.

Til § 135, stk. 2, der bliver stk. 3

Ændringen i bestemmelsen gennemfører det reviderede direktiv 2000/12 artikel 66, stk. 1. Ændringen medfører, at det fradrag, der skal foretages i kernekapitalen for kapitalandele i henholdsvis forsikringsselskaber og kredit- og finansieringsinstitutter, jf. forslaget § 131, stk. 2, nr. 2 og 3, og værdireguleringer efter § 131, stk. 2, nr. 4 og 5, ikke får betydning for, hvor meget supplerende kapital henholdsvis hybrid kernekapital der kan medregnes i basiskapitalen, da disse fradrag først skal beregnes, efter at opgørelsen efter nærværende bestemmelse er foretaget.

Til nr. § 137 og § 138 og § 140, stk. 1

De foreslåede ændringer er en konsekvens af ændringen i § 135, stk. 1, jf. forslaget § 1, nr. xx.

Til nr. § 139

Der er tale om en delvis videreførelse af den gældende bestemmelse. Der foreslås dog foretaget en mindre ændring af opbygningen af bestemmelsen, så der er en bedre sammenhæng mellem størrelsen af de fradrag, der skal foretages.

De foreslåede ændringer i *stk. 1, nr. 1-3*, indebærer, at det alene er halvdelen af beløbet, der skal fradrages ved opgørelsen af basiskapitalen, da den anden halvdel fradrages i kernekapitalen, jf. forslaget til § 131, stk. 2, nr. 2, jf. forslaget § 1, nr. xx. Dette er nyt i forhold til den gældende bestemmelse, hvorefter der skal foretages fuldt fradrag. Nr. 1 er en videreførelse af den gældende nr. 1, mens nr. 2 og 3 svarer til de gældende nr. 3 og 4.

Nr. 4 og 5 er nye og gennemfører artikel 57, litra q, i det reviderede direktiv 2000/12. Bestemmelserne omfatter institutter, der har opnået tilladelse fra Finanstilsynet til at beregne solvenskravet vedrørende kreditrisici på grundlag af interne ratingbaserede metoder (IRB-metoder), jf. bemærkningerne til § 143, stk. 3, forslaget § 1, nr. xx. Udgangspunktet for opgørelsen af solvenskravet efter IRB-metoderne er en opgørelse af instituttets aktiver og forpligtelser uden regnskabsmæssige værdireguleringer og hensættelser.

Solvenskravet tager sigte på at imødegå risiko for insolvens bl.a. som følge af uventede tab på instituttets fordringer m.v. Forventede tab forudsættes i reglerne dels imødegået gennem fradrag for regnskabsmæssige værdireguleringer og hensættelser, dels gennem instituttets gebyrer og rentemarginaler på produkter, hvor der er sandsynlighed for tab.

I forslaget til ændringen af § 143, stk. 1, nr. 7, jf. forslaget § 1, nr. xx foreslås det, at Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for opgørelsen af forventede tab i henhold til IRB-metoderne. De regnskabsmæssige værdireguleringer og hensættelser vil derimod blive fastlagt på grundlag af regnskabsreglerne for kreditinstitutter og fondsmæglerselskaber m.fl. Bestemmelsen i nr. 4 tager sigte på at korrigere for forskelle mellem regnskabsreglernes værdireguleringer og hensættelser og opgørelsen af de forventede tab i henhold til kapitaldækningsreglerne ved beregningen af den del af solvenskravet, der skal dække kreditrisici.

Hvis forskellen er negativ, dvs. at de forventede tab overstiger de regnskabsmæssige værdireguleringer og hensættelser, fradrages forskellen i instituttets opgørelse af basiskapitalen. Beløbet fratrækkes med 50 pct. i kernekapitalen og 50 pct. i den supplerende kapital.

Hvis forskellen er positiv, dvs. at de forventede tab er mindre end de regnskabsmæssige værdireguleringer og hensættelser, tillægges det positive beløb den supplerende kapital, dog inden for et maksimum svarende til 0,6 pct. af den vægtede værdi af de poster, som er omfattet af beregningen. Denne overgrænse sikrer, at

tillægget til kapitalen aldrig vil kunne overstige 7,5 pct. af basiskapitalen, da basiskapitalen som minimum skal udgøre 8 pct. af alle de risikovægtede poster (0,6 pct. svarer til 7,5 pct. af 8 pct.). Reglen om, at den positive forskel skal medtages i den supplerende kapital, fremgår af forslaget til § 135, stk. 1, nr. 4, og stk. 2, jf. forslagens § 1, nr. xx.

De interne ratingbaserede metoder (IRB-metoderne) indeholder flere alternative metoder til at opgøre solvenskravet til kapitalandele (aktier) uden for handelsbeholdningen. Finanstilsynet fastsætter reglerne for disse metoder efter § 143, stk. 1, nr. 1, og stk. 3. Institutter, der ved opgørelse af solvenskravet til kapitalandele uden for handelsbeholdningen enten anvender metoden baseret på enkle risikovægte (risikovægtmetoden) eller den mere avancerede metode baseret på beregning af risikoparametre (PD/LGD-metoden), skal korrigere basiskapitalen med opgørelsen af det forventede tab efter disse metoder. Dette beløb fratrækkes ligeledes med 50 pct. i kernekapitalen og 50 pct. i den supplerende kapital i overensstemmelse med de generelle principper for fradrag i kapitalen. Institutter, der anvender en intern model (Value at Risk model) til opgørelse af de risikovægtede poster vedrørende kapitalandele uden for handelsbeholdningen, skal ikke korrigere for det forventede tab, da disse modeller ikke omfatter en opgørelse af forventede tab. Anvendelse af interne metoder til opgørelse af de risikovægtede poster vedrørende markedsrisici, herunder kapitalandele uden for handelsbeholdningen, kræver Finanstilsynets tilladelse i medfør af forslaget til § 143, stk. 3, jf. forslagens § 1, nr. xx.

Nr. 6 gennemfører direktivbestemmelserne om leveringsrisiko, jf. det reviderede direktiv 93/6, bilag II, afsnit 2. Bestemmelsen vedrører tilgodehavender ved levering af henholdsvis betaling for værdipapirer, valuta og råvarer. Hvis levering henholdsvis betaling ikke har fundet sted 5 dage efter det aftalte forfaldstidspunkt, fratrækkes tilgodehavendet samt en eventuel positiv værdi af forretningen i kapitalen. Når tilgodehavendet efterfølgende afskrives, eller hvis betaling henholdsvis levering efterfølgende finder sted, tillægges basiskapitalen atter det tidligere fratrukne beløb.

Stk. 2, nr. 1, svarer til den gældende stk. 1, nr. 2, mens der i *nr. 2 og 3* er foreslået en ændring af opgørelsen af den basiskapital, som grænserne skal beregnes ud fra. Basiskapitalen opgøres uden fradrag henholdsvis tillæg, der fremkommer ved opgørelse af forskellen mellem de forventede tab og de regnskabsmæssige nedskrivninger. Ændringen vil kun få betydning for penge- og realkreditinstitutter, der af Finanstilsynet har fået godkendt en intern metode til opgørelse af de risikovægtede poster vedrørende kreditrisici. Der er tale om en gennemførelse af det reviderede direktiv 2000/12 artikel 66, stk. 2 a.

Stk. 3 og 4 er en videreførelse af de gældende stk. 2 og 3 med de konsekvensændringer, som den øvrige del af forslaget nødvendiggør.

Vedrørende forslaget til *stk. 5* henvises der til bemærkningerne til forslaget til stk. 1, nr. 4 og 5.

I *stk. 6* foreslås det, at såfremt instituttets supplerende kapital er mindre end det fradrag, der skal foretages efter stk. 1, skal den overskydende del fradrages i kernekapitalen.

Stk. 7-9 er en videreførelse af de gældende stk. 4-6 med de konsekvensændringer, som den øvrige del af forslaget nødvendiggør.

Til nr. § 142, stk. 1

Der er hovedsageligt tale om en videreførelse af indholdet i den gældende bestemmelse.

Dog er der sket en tydeliggørelse af, at der sker en vægtning af posterne efter deres risiko. Endvidere præciseres det, at materielle aktiver er omfattet af de risikovægtede poster. Materielle aktiver omfatter bl.a. grunde og bygninger samt driftsmidler.

Forslaget udvider definitionen af de risikovægtede poster til også at omfatte operationelle risici.

For så vist angår operationelle risici gennemfører forslaget artikel 75, litra d, i det reviderede direktiv 2000/12 og artikel 20, stk. 1, i det reviderede direktiv 93/6, hvoraf det fremgår, at penge- og realkreditinstitutter, fondsmægler- og investeringsforvaltningsselskaber som noget nyt skal afsætte kapital til dækning af operationelle risici forbundet med instituttets aktiviteter.

Ved operationelle risici forstås risiko for tab som følge af u hensigtsmæssige eller mangelfulde interne procedurer, menneskelige fejl og systemmæssige fejl eller som følge af eksterne begivenheder, inklusiv retlige risici. Det reviderede direktiv 2000/12 og det reviderede direktiv 93/6 omfatter en række ændringer i opgørelsen af de risikovægtede poster for penge- og realkreditinstitutter, fondsmægler- og investeringsforvaltningsselskaber. Disse ændringer vil blive gennemført i en bekendtgørelse.

Opgørelsen af de risikovægtede poster i relation til operationelle risici kan ske på basis af tre metoder: en basismetode, en standardmetode og interne metoder. Ved basismetoden opgøres de operationelle risici som 15 pct. af nettorenteindtægter og gebyrer. I den mere risikofølsomme standardmetode anvendes forskellige risikovægte på forskellige forretningsområder. Anvendelse af standardmetoden kræver, at instituttet har etableret systemer til måling og overvågning af operationelle risici. Anvendelse af interne metoder kræver Finanstilsynets tilladelse, jf. bemærkningerne til § 143, stk. 3, forslagens § 1, nr. xx.

Til nr. § 143

Bestemmelsen fastlægger Finanstilsynets hjemmel til at fastsætte nærmere regler for de finansielle virksomheders kapitalgrundlag og opgørelsen heraf.

Nr. 1 svarer til det gældende nr. 1.

I *nr. 2* foreslås som noget nyt, at Finanstilsynet får hjemmel til at fastsætte regler for institutternes opgørelse af solvensbehovet. Reglerne vil blive udarbejdet i overensstemmelse med retningslinier udarbejdet af CEBS og på baggrund af den gældende vejledning nr. 9377 af 30. juni 2005 om opgørelse af solvensbehov. Der vil som hidtil ikke blive stillet krav om anvendelse af specifikke metoder ved opgørelsen af solvensbehovet.

Nr. 3-6 svarer til de gældende nr. 2-5, idet der dog er foretaget ændringer i henvisningerne i bestemmelserne. Dette er en konsekvens af de foreslåede ændringer i §§ 124 og 125, jf. forslagens § 1, nr. xx og xx.

Den gældende bestemmelse i nr. 6 foreslås ophævet. Bestemmelsen blev indsat ved lov nr. 1383 af 20. december 2004 i forbindelse med indførelsen af regnskabsreglerne som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1606/2002 af 19. juli 2002 om anvendelse af internationale regnskabsstandarder. Bestemmelsen skulle finde anvendelse i de tilfælde, hvor Finanstilsynet konstaterede u hensigtsmæssigheder ved indførelsen af de ovennævnte regler, f.eks. hvis der efter regnskabsreglerne kan medregnes poster til egenkapitalen, som ikke opfylder de eksisterende karakteristika i loven om opgørelse af basiskapitalen. Da de nødvendige tilpasninger ved lovforslaget indføres i loven, er der ikke længere brug for denne hjemmel, hvorfor den foreslås ophævet.

I forslaget til *nr. 7* gives der Finanstilsynet bemyndigelse til at fastsætte regler for opgørelse af forskellen mellem de forventede tab og de regnskabsmæssige værdireguleringer og hensættelser i overensstemmelse med bestemmelserne herom i det reviderede direktiv 2000/12, bilag VII, del 1, afsnit 27-34. Der henvises til bemærkningerne til de foreslåede ændringer til § 139, stk. 1, nr. 4 og 5 og stk. 5, jf. forslagens § 1, nr. xx.

Forslaget til *nr. 8* gennemfører artiklerne 145-149 om kreditinstitutters oplysningspligt i det reviderede direktiv 2000/12 og artikel 39 i det reviderede direktiv 93/6. Bestemmelserne stiller krav om, at det enkelte institut skal offentliggøre information om instituttets kapitalforhold, herunder om risikostyring m.v. Bestemmelsen giver Finanstilsynet bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler for penge- og realkreditinstitutter, fondsmægler- og investeringsforvaltningsselskabers informationsforpligtigelser vedrørende kapitalforholdene, således at markedsdeltagere bedre er i stand til at vurdere de finansielle virksomheders risikoprofiler, kapitalisering samt risikostyring. Reglerne vil have særlig betydning for de institutter og selskaber, der benytter egne systemer og metoder til at beregne solvenskravet.

De pågældende institutter skal offentliggøre information om organisationsstruktur, risikostyringssystemer, rapporteringsformer, samt om hvordan risikostyringen er organiseret. Endvidere skal der gives detaljerede oplysninger om kapitalgrundlag og -struktur samt risikofølsomhed. Institutter, der benytter egne systemer og metoder, skal også offentliggøre information om opbygning af systemerne, kreditvurderingsprocessen og efterprøvning af systemer m.v.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for institutters oplysningspligt over for små og mellemstore virksomheder og andre erhvervs kunder, der ansøger om lån og anmoder om en forklaring på deres rating. Dette forslag gennemfører artikel 145, stk. 3 a, i det reviderede direktiv 2000/12. Bestemmelsen er kun relevant for institutter, der anvender ratingbaserede metoder til opgørelse af de risikovægtede poster uden for handelsbeholdningen. Det fremgår ligeledes af artikel 145, stk. 3 a, at der er mulighed for, at den finansielle sektor selv kan udarbejde en adfærdskodeks for institutternes oplysningspligt. Det forventes, at en sådan kodeks vil blive udarbejdet. Såfremt denne på tilfredsstillende vis efterlever kravene i artikel 145, stk. 3 a, vil det ikke blive nødvendigt for Finanstilsynet at fastsætte nærmere regler for institutternes oplysningspligt.

Forslaget til *stk. 3, 1. og 2. pkt.* gennemfører artikel 84, stk. 1, artikel 87, stk. 9, og artikel 105 i det reviderede direktiv 2000/12 samt bilag V, afsnit 1, i det reviderede direktiv 93/6. Bestemmelserne giver mulighed for, at institutterne anvender interne metoder til opgørelse af de risikovægtede poster, der er mere risikofølsomme end standardmetoderne og ofte vil kunne medføre lavere solvenskrav end opgjort efter standardmetoderne. Det vil være muligt for institutterne at benytte metoder, der er baserede på institutternes egne modeller og data, og som i højere grad modsvarer institutternes interne risikostyringsværktøjer. En tilladelse til at benytte interne metoder kræver, at institutterne opfylder en række datamæssige, modelmæssige, ledelsesmæssige og organisatoriske krav.

Der kan søges om anvendelse af følgende interne metoder:

- a) Ratingbaserede metoder til opgørelsen af de risikovægtede poster uden for handelsbeholdningen, jf. artikel 84, stk. 1, i det reviderede direktiv 2000/12.
- b) Avancerede målemetoder til opgørelse af risikovægtede poster i relation til de operationelle risici forbundet med virksomhedens aktiviteter, jf. artikel 105, stk. 1, i det reviderede direktiv 2000/12.
- c) En modelmetode til opgørelse af de risikovægtede poster i relation til modpartsrisiko forbundet med henholdsvis afledte finansielle instrumenter, salgs- og genkøbsforretninger og andre nærmere specificerede kontrakter med modpartsrisiko, jf. bilag III, del 2, afsnit 2, i det reviderede direktiv 2000/12.
- d) Modeller til opgørelse af de risikovægtede poster i relation til positionsrisici, valutarisici og råvare- risici, jf. bilag V, afsnit 1, i det reviderede direktiv 93/6.

Metoderne nævnt under litra a) - c) er nye og følger af det reviderede direktiv 2000/12, mens metoder under litra d) er omfattet af de gældende regler. Det reviderede direktiv 2000/12 og det reviderede direktiv 93/6 indebærer dog en udvidelse af anvendelsesområdet for metoder under litra d) til også at omfatte bl.a. aktiepositioner uden for handelsbeholdningen samt en udbygning af metoderne til beregning af den udstederspecifikke positionsrisiko på værdipapirer.

De interne ratingbaserede metoder under litra a) omfatter to metoder. En grundlæggende metode og en mere avanceret ratingbaseret metode. Anvendelse af den mere avancerede ratingbaserede metode kræver ligesom den grundlæggende metode en særskilt tilladelse, og kan først anvendes fra 1. januar 2008.

Tilsvarende kan den avancerede målemetode til opgørelse af operationelle risici under litra b) først anvendes fra 1. januar 2008.

Der knytter sig en vis usikkerhed til effekten af de interne metoder under litra a) og b) på kapitalkravet, dvs. den kapital, der er nødvendig for at opfylde solvenskravet. For virksomheder, der anvender de under litra a) og b) nævnte interne metoder, er der derfor i det reviderede direktiv 2000/12 for hvert af årene 2007, 2008 og 2009 fastsat grænser for, hvor meget solvenskravet kan reduceres, opgjort som nedgangen i forhold til den basiskapital, der ville være nødvendig for at opfylde solvenskravet efter de gældende regler. I 2007 kan solvenskravet således maksimalt reduceres til 95 pct. af basiskapitalen opgjort efter de gældende regler. I 2008 er det 90 pct., og i 2009 er det 80 pct., jf. forslagets § 4, stk. 3.

Forslaget til *stk. 2, 3. pkt.* gennemfører artikel 129, stk. 2, hvorefter den myndighed, der har tilsynet med instituttet, skal give tilladelse til at anvende interne metoder. Efter forslaget kræver anvendelse af interne metoder til opgørelse af risikovægtede poster således tilladelse af Finanstilsynet. Derudover foreslås det, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for tilladelse til at anvende interne metoder til opgørelse af de risikovægtede poster, herunder nærmere regler for de krav, der knytter sig til anvendelse af interne metoder.

Baggrunden for forslaget er, at artikel 129, stk. 2, omfatter ændringer i forhold til de gældende bestemmelser for så vidt angår tilladelsesproceduren vedrørende interne metoder. Disse ændringer indebærer, at en ansøgning om tilladelse til at anvende interne metoder skal indsendes af moderselskabet i en koncern (eller af datterselskaberne i fællesskab, hvis moderselskabet er en holdingvirksomhed) til den tilsynsmyndighed, der har tilsynet med moderselskabet i koncernen. Tilladelsen til at anvende den interne metode skal baseres på et samarbejde mellem tilsynsmyndigheden med ansvaret for koncernen og tilsynsmyndighederne i de lande, hvor koncernen har datterselskaber. Såfremt det ikke er muligt at opnå enighed mellem de relevante tilsynsmyndigheder inden for en seks måneders frist, træffes afgørelsen af tilsynsmyndigheden med ansvaret for koncernen. Denne afgørelse skal indeholde de synspunkter og eventuelle forbehold, som de øvrige tilsynsmyndigheder har fremsat. Afgørelsen om anvendelse af den interne metode skal meddeles hvert enkelt institut, der får tilladelse til at anvende metoden, af den myndighed, der har tilsynet med instituttet.

Til nr. § 145, stk. 1

Med gennemførelsen af artikel 66, stk. 2 a, i det reviderede direktiv 2000/12 foreslås der en ændring i opgørelsen af basiskapitalen ved beregning af 25 pct.-grænsen for store engagementer. Basiskapitalen skal opgøres uden tillæg i medfør af § 135, stk. 1, nr. 4, og uden fradrag i medfør af § 139, stk. 1, nr. 4-5. Reglen vil derfor kun få betydning for pengeinstitutter og realkreditinstitutter, der har fået tilladelse til at anvende en intern metode til opgørelse af kreditrisici.

Til nr. § 145, stk. 6 og § 148, nr. 2

Den gældende bestemmelse i § 145, stk. 6, foreslås ophævet og erstattet af den nye bestemmelse i § 148, nr. 2, jf. forslaget § 1, nr. xx. Efter denne bestemmelse foreslås Finanstilsynet bemyndiget til at fastsætte nærmere regler om behandlingen af garantier, herunder kreditderivater, ved institutternes opgørelse af engagementer. Baggrunden for ændringen er, at det reviderede direktiv 2000/12 indeholder en række nye, mere detaljerede bestemmelser, der regulerer de sikkerheder og garantier, der kan anerkendes i forbindelse med opgørelsen af engagementer, og de minimumskrav, der knytter sig til sikkerheder og garantier, samt opgørelsen af effekten af sikkerheder og garantier. Den foreslåede ændring vil bl.a. indebære, at andre garantistillere end kreditinstitutter i zone A-lande vil kunne anerkendes, således at den garanterede del af et engagement anses som et engagement med garantistilleren. Denne regel vil således også omfatte bl.a. lande og erhvervsvirksomheder med en tilstrækkelig høj kreditvurdering hos eksterne kreditvurderingsbureauer eller efter instituttets interne ratingbaserede metoder. Finanstilsynet vil efter bestemmelsen fastsætte nærmere regler for, hvordan bl.a. valuta- og løbetidsforskelle skal behandles. Ændringen er en gennemførelse af artikel 117, stk. 2, i det reviderede direktiv 2000/12.

Til nr. § 145, stk. 8

Forslaget er en konsekvens af ændringen af § 139, jf. forslaget § 1, nr. xx

Til nr. § 155

Det foreslås, at bestemmelsen ophæves som en konsekvens af, at bestemmelsen i § 145, stk. 6, forslaget § 1, nr. xx, foreslås ophævet.

Til nr. § 171, stk. 1 og § 172, stk. 1

Bestemmelserne er hovedsagelig en videreførelse af de eksisterende bestemmelser i den gældende lov.

Det foreslås som noget nyt, at institutternes kapitalplanlægningsproces og solvensbehov, jf. § 124, stk. 1 og 4, skal opgøres på et konsolideret grundlag ud over opgørelserne for individuelle virksomheder. Forslagene gennemfører bestemmelserne i artikel 71, stk. 1 og 2, i det reviderede direktiv 2000/12 og artikel 2 i det reviderede direktiv 93/6.

Til nr. § 171, ny stk. 2

Forslaget gennemfører bestemmelsen i artikel 73, stk. 2, i det reviderede direktiv 2000/12. Det foreslås, at der stilles krav om en konsolidering for så vidt angår opgørelse af solvenskrav, solvensbehov, kapitalplanlægning og opgørelse af store engagementer, når der i en koncern er en dattervirksomhed, der selv har en dattervirksomhed, som ikke er undergivet lovgivningen i et EU-/EØS-land. Konsolidering skal dog kun finde sted, hvis datter-dattervirksomheden udøver virksomhed som kreditinstitut, administrationselskab, investeringselskab eller finansieringsinstitut. Bestemmelsen vil eksempelvis finde anvendelse, hvis en dansk bank A har en dansk bank B som dattervirksomhed, og denne dattervirksomhed har en bank C i USA som dattervirksomhed. Der vil i disse tilfælde skulle foretages en konsolideret opgørelse af bank B og C.

Til nr. § 172, stk. 1 x 2

Forslagene er en konsekvens af, at § 155 foreslås ophævet i forslagens § 1, nr. xx, og forslaget til indsættelse af et nyt stk. 2 i bestemmelsen, jf. forslagens § 1, nr. xx.

Til nr. § 172, stk. 2

Forslaget svarer til forslaget i § 171, stk. 2, jf. forslagens § 1, nr. xx. Der henvises til bemærkningerne til denne bestemmelse. Bestemmelsen vil eksempelvis finde anvendelse, hvis et dansk realkreditinstitut A har et dansk realkreditinstitut B som dattervirksomhed, og denne dattervirksomhed har en bank C i USA som dattervirksomhed. Der vil i disse tilfælde skulle foretages en konsolideret opgørelse af realkreditinstitut B og bank C.

Til nr. § 173, stk. 2

Forslaget svarer til forslaget i § 171, stk. 2, jf. forslagens § 1, nr. xx, hvorfor der henvises til bemærkningerne til denne bestemmelse. Forslaget gennemfører artikel 2 i det reviderede direktiv 93/6. Bestemmelsen vil eksempelvis finde anvendelse, hvis et dansk fondsmæglerselskab A har et dansk fondsmæglerselskab B som dattervirksomhed, og denne dattervirksomhed har et investeringselskab C i USA som datterselskab. Der vil i disse tilfælde skulle foretages en konsolideret opgørelse af fondsmæglerselskab B og investeringselskab C.

Til nr. § 174, stk. 2

Forslaget svarer til forslaget i § 171, stk. 2, jf. forslagens § 1, nr. xx. Der henvises til bemærkningerne til denne bestemmelse. Bestemmelsen vil eksempelvis finde anvendelse, hvis et dansk investeringsforvaltningselskab A har et dansk investeringsforvaltningselskab B som dattervirksomhed, og denne dattervirksomhed har et administrationselskab C i USA som datterselskab. Der vil i disse tilfælde skulle foretages en konsolideret opgørelse af investeringsforvaltningselskab B og administrationselskab C.

Til nr. § 361, stk. 1, nr. 3

Det foreslås, at § 361, stk. 1, nr. 3, ændres, således at alternative markedspladser fremover til brug for Finanstilsynets generelle tilsyn med markedspladserne skal svare et grundbeløb i afgift til Finanstilsynet på 12.000 kr. pr. selskab optaget til handel ultimo det foregående år, svarende til den eksisterende afgift for fondsbørser og autoriserede markedspladser. Ændringen er en følge af, at der ved lov nr. 604 af 24. juni 2005 blev indført regler om alternative markedspladser, og at der efterfølgende er givet tilladelse til oprettelse af en alternativ markedsplads. Det foreslås samtidig i lovens ikrafttrædelsesbestemmelse, jf. forslagens § 3, at ændringen træder i kraft pr. 1. juli 2006, således, at halvdelen af afgiften for alternative markedspladser opkræves i 2006, hvorefter afgiften opkræves fuldt ud første gang i 2007.

Til nr. § 373, stk. 1 x 2

Forslaget er en konsekvens af ændringerne i de angivne bestemmelser. Det foreslås endvidere at ophæve straffebestemmelsen vedrørende fradragene foretaget i henhold til lovens § 139, stk. 1, nr. 5 og 6.

Til nr. § 373, stk. 2

Forslaget er en konsekvens af forslaget til ændringen af bestemmelsen i § 71, forslagets § 1, nr. xx. Det foreslås, at alle overtrædelser af § 71, stk. 1, skal kunne straffes med bøde, idet kravene i bestemmelsen ikke adskiller sig væsentligt fra hinanden, hvorfor de ikke skal behandles forskelligt for så vidt angår strafmulighed.

Til § 2

Som en konsekvens af, at Postgiro er nedlagt, foreslås det at ophæve bestemmelsen om, at økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte regler for gevinstopsparing i Postgiro.

Til § 3

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. januar 2007.

I *stk. 2* foreslås det, at § 1, nr. xx træder i kraft den 1. juli 2006, således at de nødvendige afgifter i forbindelse med Finanstilsynets tilsyn med de alternative markedspladser kan opkræves.

Til § 4

Forslaget til *stk. 1* fastslår, at det først er muligt for institutterne at anvende den mere avancerede interne metode til opgørelse af kreditrisici og de interne metoder til opgørelse af operationelle risici fra 1. januar 2008. Anvendelse af disse metoder kræver tilladelse af Finanstilsynet, jf. forslagets § 1, nr. xx (§ 143). Bestemmelsen gennemfører artikel 157, stk. 2, i det reviderede direktiv 2000/12.

Forslaget til *stk. 2* gennemfører artikel 152, stk. 7, i det reviderede direktiv 2000/12 samt artikel 47 i det reviderede direktiv 93/6. Bestemmelsen gør det muligt for institutter at undlade at indføre den nye standardmetode til opgørelse af solvenskravet til poster med kreditrisiko uden for handelsbeholdningen i 2007 og i stedet benytte de gældende regler for kapitaldækning af poster uden for handelsbeholdningen. Dette gælder også institutter, der anvender den interne metode til opgørelse af de risikovægtede poster vedrørende kreditrisici i 2007, men som kan anvende standardmetoden enten permanent eller midlertidigt på udvalgte områder i overensstemmelse med reglerne herfor. Ligeledes gælder reglen for institutter, der søger om tilladelse til at anvende den mere avancerede interne metode til opgørelse af kreditrisici pr. 1. januar i 2008, og som ikke ønsker at anvende den nye standardmetode i 2007.

Forslaget til *stk. 3* gennemfører artikel 152, stk. 1-4, i det reviderede direktiv 2000/12. Der er en vis usikkerhed med hensyn til effekten af de interne metoder, der efter det reviderede direktiv kan anvendes til opgørelse af den kapital, der er nødvendig til opfyldelse af solvenskravet på 8 pct. For institutter, der anvender interne metoder til opgørelse af kreditrisici eller operationelle risici, er der derfor i det reviderede direktiv 2000/12 for hvert af årene 2007, 2008 og 2009 fastsat grænser for, hvor meget basiskapitalen kan reduceres i forhold til den basiskapital, der ville være nødvendig for at opfylde solvenskravet på 8 pct. efter de gældende regler. I 2007 kan basiskapitalen således maksimalt reduceres til 95 pct. af den nødvendige kapital til opfyldelse af solvenskravet på 8 pct. opgjort efter de gældende regler. I 2008 er det 90 pct., og i 2009 er det 80 pct. Der henvises i øvrigt til bemærkninger til forslaget til § 143, stk. 3, forslagets § 1, nr. xx.

Det foreslås i *stk. 4*, at Finanstilsynet får bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler for institutter, der benytter muligheden i *stk. 2*. De nærmere regler, som Finanstilsynet skal fastsætte vedrørende *stk. 2*, skal gennemføre direktivbestemmelserne i artikel 152, stk. 8-12 i det reviderede direktiv 2000/12 og artikel 47, punkt a og b i det reviderede direktiv 93/6. Disse direktivbestemmelser fastsætter nærmere de justeringer, der skal foretages i forhold til det regelsæt, der var gældende ved lovens ikrafttræden, når dette regelsæt anvendes i 2007 i stedet for den nye standardmetode, f.eks. at poster under strengen med fuld risiko skal omfatte kreditderivater. Endvidere er fastsat de justeringer, der skal foretages i forhold til det nye regelsæt, når institutter benytter de gældende regler ved lovens ikrafttræden, i stedet for den nye standardmetode til kreditrisici uden for handelsbeholdningen, f.eks. vedrørende risikoreducerende metoder og vedrørende operationelle risici.

Det foreslås endvidere i *stk. 4*, at Finanstilsynet får bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler for opgørelse af de øvre grænser for reduktionen af basiskapitalen efter *stk. 3*. Denne bestemmelse tager sigte på, at

Finanstilsynet kan fastsætte regler, der gør det muligt for institutter at vælge en enklere metode til opgørelse af et solvenskrav, der er i overensstemmelse med solvenskravet opgjort efter de gældende regler ved lovens ikrafttræden. Formålet er at begrænse de administrative byrder for institutter, der anvender interne metoder, og som skal opgøre solvenskravet i årene 2007, 2008 og 2009 efter to regelsæt. Institutter, der ønsker at anvende et enklere regelsæt til opgørelsen af de nævnte øvre grænser for reduktionen i basiskapitalen, skal godtgøre over for Finanstilsynet, at den nødvendige kapital til opfyldelse af solvenskravet opgjort efter dette regelsæt ikke er mindre end den nødvendige kapital til opfyldelse af solvenskravet opgjort efter de regler, der var gældende ved lovens ikrafttræden.

Forslaget til *stk. 5* gennemfører artikel 45 b i det reviderede direktiv 93/6. Bestemmelsen vil give Finanstilsynet mulighed for at tillade fondsmæglerselskaber, der har tilladelse til de aktiviteter, der er nævnt i lovens bilag 4, afsnit A, nr. 2-4, at opgøre de risikovægtede poster eksklusiv risikovægtede poster for operationel risiko frem til 31. december 2011, hvis fondsmæglerselskabet har mindre end gennemsnitlig 100 ansatte, og handelsbeholdningen ikke overstiger 50 mio. euro. Handelsbeholdningen vil blive defineret i den bekendtgørelse, der udstedes i henhold til § 143 stk. 1. Finanstilsynet kan i henhold til direktivet kun give tilladelse, hvis der ikke sker generelt fald i kapitalkravet, jf. § 127 sammenlignet med kravet pr. 31. december 2006, medmindre faldet skyldes faldende aktivitetsniveau i fondsmæglerselskabet.

Til § 5

Det foreslås, at loven ved kongelig anordning kan sættes i kraft for Grønland og Færøerne.